Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (esimene koda)

4. september 2019*

Ühine välis- ja julgeolekupoliitika – Terrorismivastases võitluses isikute, rühmituste ja üksuste vastu võetud piiravad meetmed – Rahaliste vahendite külmutamine – Võimalus käsitada kolmanda riigi ametiasutust pädeva asutusena ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP tähenduses – Rahaliste vahendite külmutamise otsuste faktiline alus – Põhjendamiskohustus – Hindamisviga – Sekkumatuse põhimõte – Kaitseõigused – Õigus tõhusale kohtulikule kaitsele – Nõukogu aktide tõestamine

Kohtuasjas T-308/18,

Hamas, asukoht Doha (Katar), esindaja: *avocat* L. Glock,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: B. Driessen ja A. Sikora-Kalėda, hiljem B. Driessen ja S. Van Overmeire,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada esiteks nõukogu 21. märtsi 2018. aasta otsus (ÜVJP) 2018/475, millega ajakohastatakse loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes kohaldatakse ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP (terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta) artikleid 2, 3 ja 4, ja millega tunnistatakse kehtetuks otsus (ÜVJP) 2017/1426 (ELT 2018, L 79, lk 26), ja nõukogu 21. märtsi 2018. aasta rakendusmäärus (EL) 2018/468, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus (EL) 2017/1420 (ELT 2018, L 79, lk 7), ning teiseks nõukogu 30. juuli 2018. aasta otsus (ÜVJP) 2018/1084, millega ajakohastatakse loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes kohaldatakse ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP (terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta) artikleid 2, 3 ja 4, ning millega tunnistatakse kehtetuks otsus 2018/475 (ELT 2018, L 194, lk 144), ja nõukogu 30. juuli 2018. aasta rakendusmäärus (EL) 2018/1071, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus 2018/468 (ELT 2018, L 194, lk 23),

ÜLDKOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president I. Pelikánová, kohtunikud P. Nihoul (ettekandja) ja J. Svenningsen,

kohtusekretär: E. Coulon,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

Vaidluse taust

Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu resolutsioon 1373 (2001)

1 Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu võttis 28. septembril 2001 vastu resolutsiooni 1373 (2001), millega nähakse ette strateegiad kõigi vahenditega terrorismi vastu võitlemiseks ja eeskätt terrorismi rahastamise tõkestamiseks. Selle resolutsiooni punkti 1 alapunkt c sätestab eeskätt, et kõik riigid peavad viivitamata külmutama isikute, kes panevad toime või üritavad toime panna terroriakte või kes aitavad kaasa terroriaktide toimepanekule või osalevad nende toimepanekus, nendele isikutele kuuluvate või nende poolt kontrollitavate üksuste ning nende isikute ja üksuste nimel või juhtimisel tegutsevate isikute ja üksuste rahalised vahendid ja muu finantsvara ning majandusressursid.

2 Resolutsioon ei sisalda selliste isikute, üksuste ja rühmituste loetelu, kelle suhtes tuleb neid meetmeid kohaldada.

Euroopa Liidu õigus

3 Leides, et resolutsiooni 1373 (2001) rakendamiseks on vaja Euroopa Liidu meetmeid, võttis Euroopa Liidu Nõukogu 27. detsembril 2001 vastu ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta (EÜT 2001, L 344, lk 93; ELT eriväljaanne 18/01, lk 217). Eeskätt nägi ühise seisukoha 2001/931 artikkel 2 ette ühise seisukoha lisas toodud loetelus nimetatud ja terroriaktides osalevate isikute, rühmituste ja üksuste rahaliste vahendite ja muu finantsvara ning majandusressursside külmutamise.

4 Ühises seisukohas 2001/931 kirjeldatud meetmete rakendamiseks liidu tasandil võttis nõukogu samal päeval vastu määruse (EÜ) nr 2580/2001 teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks (EÜT 2001, L 344, lk 70; ELT eriväljaanne 18/01, lk 207) ning otsuse 2001/927/EÜ, millega kehtestatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 ette nähtud loetelu (EÜT 2001, L 344, lk 83).

5 „Hamas-Izz al-Din al-Quassem (Hamasi terroristlik haru)“ oli kantud ühisele seisukohale 2001/931 ja otsusele 2001/927 lisatud loetellu. Neid kahte akti ajakohastati regulaarselt vastavalt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikele 6 ja määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikele 3; „Hamas-Izz al-Din al-Quassem (Hamasi terroristlik haru)“ jäi loeteludesse edasi.

6 Nõukogu võttis 12. septembril 2003 vastu ühise seisukoha 2003/651/ÜVJP, millega ajakohastatakse ühist seisukohta 2001/931 ja tunnistatakse kehtetuks ühine seisukoht 2003/482/ÜVJP (EÜT 2003, L 229, lk 42), ning otsuse 2003/646/EÜ, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ja tunnistatakse kehtetuks otsus 2003/480/EÜ (EÜT 2003, L 229, lk 22). Nendele aktidele lisatud loeteludesse kantud organisatsiooni nimi on „Hamas (sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassem)“.

7 Selle organisatsiooni nimi jäeti hilisematele aktidele lisatud loeteludesse edasi.

Vaidlustatud aktid

2018. aasta märtsi aktid

8 Nõukogu saatis 30. novembril 2017 hageja advokaadile kirja, milles teatas, et on saanud uut asjakohast teavet nende isikute, rühmituste ja üksuste loetelude koostamiseks, kelle suhtes kohaldatakse määruses nr 2580/2001 ette nähtud piiravaid meetmeid, ning et ta on muutnud vastavalt põhjendusi. Ta määras hagejale ajakohastatud põhjenduste kohta märkuste esitamise tähtpäevaks 15. detsembri 2017.

9 Hageja sellele kirjale ei reageerinud.

10 Nõukogu tegi esiteks 21. märtsil 2018 otsuse (ÜVJP) 2018/475, millega ajakohastatakse loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes kohaldatakse ühise seisukoha 2001/931 artikleid 2, 3 ja 4, ja millega tunnistatakse kehtetuks otsus (ÜVJP) 2017/1426 (ELT 2018, L 79, lk 26), ja teiseks võttis samal päeval vastu rakendusmääruse (EL) 2018/468, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus (EL) 2017/1420 (ELT 2018, L 79, lk 7), (edaspidi koos „2018. aasta märtsi aktid“). Nimi „Hamas (sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassem)“ jäeti nendele aktidele lisatud loeteludesse (edaspidi „2018. aasta märtsi vaidlusalused loetelud“) edasi.

11 Nõukogu edastas 22. märtsi 2018. aasta kirjaga hageja advokaadile põhjendused, miks „Hamas (sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassem)“ jäeti edasi 2018. aasta märtsi vaidlusalustesse loeteludesse, märkides seejuures, et hageja võib taotleda nende loetelude uuesti läbivaatamist määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 ja ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 6 raames.

12 Lisaks sellele avaldas nõukogu 22. märtsil 2018 *Euroopa Liidu Teatajas* teatise isikutele, rühmitustele ja üksustele, kes on kantud määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 sätestatud loetellu (ELT 2018, C 107, lk 6).

13 Selle teatisega teavitas nõukogu asjaomaseid isikuid ja üksusi eeskätt järgmisest: esiteks, et ta leidis, et nende nime määruse nr 2580/2001 alusel vastu võetud loeteludesse kandmist õigustanud põhjused on endiselt alles, mistõttu ta otsustas jätta nende nimed edasi 2018. aasta märtsi vaidlusalustesse loeteludesse; teiseks, et nad võivad esitada talle taotluse saada põhjendused, miks nende nimi nendesse loeteludesse edasi jäeti; kolmandaks, et nad võivad ka igal hetkel esitada talle taotluse vaadata uuesti läbi otsus, millega nende nimi kanti kõnesolevatesse loeteludesse, ja neljandaks, et taotlused tuleb selleks, et neid võetaks järgmisel, vastavalt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikele 6 toimuval läbivaatamisel arvesse, talle edastada 25. maiks 2018.

14 Hageja sellele kirjale ja teatisele ei reageerinud.

15 2018. aasta märtsi aktide põhjendustest nähtub, et „Hamas[i] (sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassem[i])“ 2018. aasta märtsi vaidlusalustesse loeteludesse kandmise aluseks oli neli riigisisest otsust.

16 Esimene riigisisene otsus oli Secretary of State for the Home Departmenti (Ühendkuningriigi siseminister, edaspidi „Home Secretary“) 29. märtsi 2001. aasta määrus nr 1261, millega muudetakse Ühendkuningriigi 2000. aasta terrorismiseadust (UK Terrorism Act 2000) ja keelustatakse Hamas-Izz al-Din al-Quassem, keda käsitatakse terroriaktidega seotud organisatsioonina (edaspidi „Home Secretary otsus“).

17 Teine riigisisene otsus oli United States Secretary of State'i (Ameerika Ühendriikide riigisekretär) 8. oktoobri 1997. aasta otsus, millega Hamas määratleti Ameerika Ühendriikide immigratsiooni- ja kodakondsusseaduse (Immigration and Nationality Act, edaspidi „INA“) tähenduses välismaise terroristliku organisatsioonina (edaspidi „Ameerika Ühendriikide 1997. aasta otsus“).

18 Kolmanda otsuse tegi Ameerika Ühendriikide riigisekretär 31. oktoobril 2001 presidendi määruse nr 13224 (Executive Order nº 13224) alusel (edaspidi „Ameerika Ühendriikide 2001. aasta otsus“).

19 Neljas riigisisene otsus tehti 23. jaanuaril 1995 presidendi määruse nr 12947 (Executive Order nº 12947) alusel (edaspidi „Ameerika Ühendriikide 1995. aasta otsus“).

20 2018. aasta märtsi aktide põhjenduste põhiosas tuvastas nõukogu esiteks, et need riigisisesed otsused on pädeva asutuse otsused ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses ning et need olid endiselt jõus. Ta märkis seejärel, et oli analüüsinud, kas tema käsutuses on teavet, mis räägib hageja nime 2018. aasta märtsi vaidlusalustest loeteludest kustutamise kasuks, kuid et ta ei täheldanud mingit sellist teavet. Ta märkis lõpuks, et leiab, et hageja nime rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse kandmise põhjused on endiselt kehtivad, ning järeldas, et tema nimi tuleb jätta edasi 2018. aasta märtsi vaidlusalustesse loeteludesse.

21 Peale selle oli 2018. aasta märtsi aktide põhjendustega kaasas A lisa „Ühendkuningriigi pädeva asutuse otsus“ ja B lisa „Ameerika Ühendriikide pädevate asutuste otsused“. Mõlemad lisad sisaldasid nende riigisiseste õigusnormide kirjeldust, mille alusel riigisiseste asutuste otsused vastu võeti; neis õigusnormides kasutatud terrorismialaste mõistete määratlusi; asjaomaste otsuste läbivaatamismenetluste kirjeldust; nende faktiliste asjaolude kirjeldust, millele asjaomased asutused tuginesid, ja tuvastust, et need faktilised asjaolud kujutavad endast terroriakte ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 tähenduses.

22 2018. aasta märtsi aktide põhjenduste A lisa punktis 14 tõi nõukogu ära eri faktilised asjaolud, millele Home Secretary oli Hamas-Izz al-Din al-Quassemi keelamiseks tuginenud. Need faktilised asjaolud ilmnesid aastatel 1994 ja 1996.

23 2018. aasta märtsi aktide põhjenduste A lisa punktis 15 märkis nõukogu, et Ühendkuningriigis oli keelu 2016. aasta septembris läbi vaadanud keeldude läbivaatamise ülesandega ministeeriumidevaheline grupp, kes jõudis äratoodud faktiliste asjaolude alusel järeldusele, et on mõistlik arvata, et Hamas-Izz al-Din al-Quassem on endiselt seotud terrorismiga.

24 Nõukogu märkis 2018. aasta märtsi aktide põhjenduste B lisa punktis 10, et Hamasi välismaise terroristliku organisatsioonina määratlemise kõige viimane läbivaatamine lõpetati 27. juulil 2012 ning Ameerika Ühendriikide valitsus järeldas selle alusel, et faktilised asjaolud, millel põhines Ameerika Ühendriikide 1997. aasta otsus, ei ole muutunud sellisel moel, et oleks põhjendatud tühistada tema terroristliku organisatsioonina määratlemine.

25 Lõpetuseks loetles nõukogu 2018. aasta märtsi aktide põhjenduste B lisa punktis 17 aastatel 2003–2016 ilmnenud eri faktilised asjaolud, millele Ameerika Ühendriikide asutused olid tuginenud, et määratleda hageja välismaise terroristliku organisatsioonina, ilma et ta oleks täpselt ära näidanud, millistest otsustest ta need faktilised asjaolud võtnud oli.

2018. aasta juuli aktid

26 Nõukogu tegi 30. juulil 2018 esiteks otsuse (ÜVJP) 2018/1084, millega ajakohastatakse loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes kohaldatakse ühise seisukoha 2001/931 artikleid 2, 3 ja 4, ning millega tunnistatakse kehtetuks otsus 2018/475 (ELT 2018, L 194, lk 144), ja teiseks võttis samal päeval vastu rakendusmääruse (EL) 2018/1071, millega rakendatakse määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus 2018/468 (ELT 2018, L 194, lk 23), (edaspidi koos „2018. aasta juuli aktid“). Nimi „Hamas (sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassem)“ jäeti nendele aktidele lisatud loeteludesse (edaspidi „2018. aasta juuli vaidlusalused loetelud“) edasi.

27 Nõukogu saatis 31. juuli 2018. aasta kirjaga hageja advokaadile põhjendused, miks „Hamas (sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassem)“ jäeti edasi 2018. aasta juuli vaidlusalustesse loeteludesse, märkides seejuures, et on võimalik taotleda nende loetelude uuesti läbivaatamist määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõike 3 ja ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 6 raames.

28 Lisaks sellele avaldas nõukogu 31. juulil 2018 *Euroopa Liidu Teatajas* teatise isikutele, rühmitustele ja üksustele, kes on kantud määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikes 3 sätestatud loetellu (ELT 2018, C 269, lk 3).

29 Selle teatisega teavitas nõukogu asjaomaseid isikuid ja üksusi eeskätt järgmisest: esiteks, et ta leidis, et nende nime määruse nr 2580/2001 alusel vastu võetud loeteludesse kandmist õigustanud põhjused on endiselt alles, mistõttu ta otsustas jätta nende nimed edasi 2018. aasta juuli vaidlusalustesse loeteludesse; teiseks, et nad võivad esitada talle taotluse saada põhjendused, miks nende nimi nendesse loeteludesse edasi jäeti; kolmandaks, et nad võivad ka igal hetkel esitada talle taotluse vaadata uuesti läbi otsus, millega nende nimi kanti kõnesolevatesse loeteludesse, ja neljandaks, et taotlused tuleb selleks, et neid võetaks järgmisel, vastavalt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikele 6 toimuval läbivaatamisel arvesse, talle edastada 1. oktoobriks 2018.

30 Põhjendused olid identsed 2018. aasta märtsi aktide põhjendustega, välja arvatud mõned vormilised erinevused ja asjaolu, et B lisa punktis 16 oli hiljutisemas otsuses viidatud „õigusele tõhusale kohtulikule kaitsele“, mitte lihtsalt „õigusele kohtulikule kaitsele.“

31 Hageja sellele kirjale ja teatele ei reageerinud.

Menetlus ja poolte nõuded

32 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 17. mail 2018.

33 Nõukogu esitas 13. septembril 2018 kostja vastuse.

34 Hageja muutis eraldi dokumendiga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 14. septembril 2018, Üldkohtu kodukorra artikli 86 alusel hagi, et võtta arvesse 2018. aasta juuli akte teda puudutavas osas.

35 Üldkohus esitas menetlust korraldavate meetmete raames 13. detsembri 2018. aasta ning 1. märtsi ja 10. aprilli 2019. aasta kirjaga pooltele küsimused. Pooled vastasid küsimustele määratud tähtaja jooksul.

36 Kuivõrd Üldkohtule ei esitatud selleks ette nähtud tähtaja jooksul kohtuistungi korraldamise taotlust, otsustas ta kodukorra artikli 106 lõike 3 alusel lahendada kohtuasja ilma menetluse suulise osata.

37 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada 2018. aasta märtsi ja juuli aktid (edaspidi „vaidlustatud aktid“) teda „sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassem[i]“ puudutavas osas, ja

– mõista kohtukulud välja nõukogult.

38 Nõukogu palub Üldkohtul:

– jätta hagi tervikuna rahuldamata ja

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

39 Hageja esitab seitse väidet, mis põhinevad:

– ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 rikkumisel;

– eksimustel seoses faktiliste asjaolude tõesusega;

– hindamisveal seoses küsimusega, kas organisatsioon Hamas on terroristlik organisatsioon;

– sekkumatuse põhimõtte rikkumisel;

– olukorra muutumise aja möödumise tõttu ebapiisavalt arvesse võtmisel;

– põhjendamiskohustuse rikkumisel; ja

– kaitseõiguste tagamise põhimõtte ja õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele rikkumisel.

40 Vastates ühele küsimusele, mille Üldkohus esitas talle menetlust korraldava meetme raames 1. märtsil 2019, esitas hageja 19. märtsil 2019 kaheksanda väite, et „põhjendused on tõestamata“.

41 Üldkohus peab vajalikuks analüüsida kuuendat väidet teisena.

Esimene väide, et on rikutud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõiget 4

42 Olles esitanud oma märkused Home Secretary ja Ameerika Ühendriikide 1995., 1997. ja 2001. aasta otsuse (edaspidi koos „Ameerika Ühendriikide otsused“) sihtmärgiks olevate organisatsioonide kindlaksmääramise kohta, heidab hageja esimese väite raames nõukogule ette ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 rikkumist seeläbi, et ta määratles kõnealused otsused pädeva asutuse otsustena selle sätte tähenduses.

43 Sellega seoses tuleb märkida, et säte, millele hageja viitab, käsitleb isikute või üksuste nime rahaliste vahendite külmutamise loetellu kandmist, samas kui käesoleva hagi esemeks on otsused, mis on võetud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 6 alusel, mis käsitleb nime loetellu edasi jätmist.

44 Ent Euroopa Kohtu sõnul tähendab isiku või üksuse nime rahaliste vahendite külmutamise loetellu jätmine sisuliselt esmakordse loetellu kandmise pikendamist ja eeldab seetõttu ohu, et asjaomane isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses, jätkuvat olemasolu sellisena, nagu nõukogu esmakordse loetellu kandmise aluseks olnud riigisisese otsuse põhjal algul tuvastas (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 61, ja 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 39).

45 See väide on järelikult edukas.

46 Pärast selle kindlaksmääramist, millised organisatsioonid on nende pädevate asutuste otsuste sihtmärgiks, millele nõukogu tugines, tuleb analüüsida etteheiteid, mis on esitatud ainult Ameerika Ühendriikide asutuste otsuste kohta, käsitledes seejärel etteheiteid, mis esitati nii Ameerika Ühendriikide otsuste kui ka Ühendkuningriigi asutuste otsuse kohta.

Nende pädevate asutuste otsuste sihtmärgiks olevate organisatsioonide kindlaksmääramine, millele nõukogu tugines

47 Hageja märgib, et nõukogu edastatud põhjenduste kohaselt on vaidlustatud aktide aluseks üks Home Secretary otsus, mis keelustab Hamas-Izz al-Din al-Quassemi, mis on Hamasi relvastatud haru, ja kolm Ameerika Ühendriikide otsust, mille sihtmärk on Hamas üldiselt.

48 Hageja sõnul ei ole kindel, et Ameerika Ühendriikide asutused tahtsid loetellu kanda Hamasi tervikuna, ning ta leiab, et kuivõrd nõukogu asus seisukohale, et see nii oli, siis tõlgendas ta nende otsuseid laiendavalt, milleks ei ole aga selget alust nende asutuste avaldatud loetelude põhjal.

49 Sellega seoses tuleb möönda, et Ameerika Ühendriikide otsustes on sõnaselgelt ära nimetatud Hamas; sellele lisaks on Ameerika Ühendriikide 1997. aasta ja 2001. aasta otsuses kasutatud ligi tosinat muud nime – sealhulgas Izz-Al-Din Al-Qassam brigades –, mille all see liikumine oli samuti tuntud.

50 Vastupidi hageja argumentidele ei saa seda asjaolu tõlgendada nii, et see tähendab, et Ameerika Ühendriikide asutused soovisid võtta nii sihtmärgiks vaid Hamas-Izz al Din al-Quassemi. Esiteks on nende täiendavate nimede hulgas nimed, mis viitavad Hamasile tervikuna – näiteks Islamic Resistance Movement, mis on ingliskeelne vaste otsustes kasutatud ühele teisele nimele Harakat Al-Muqawama Al-Islamia, mille akronüüm Hamas on. Järgmiseks on nende eri nimede kasutamise ainus eesmärk tagada Hamasi vastu võetud meetme konkreetne tõhusus, võimaldades seda Hamasi suhtes kohaldada kõigi teadaolevate nimede ja harude kaudu.

51 Neist kaalutlustest nähtub, et Home Secretary otsuses on silmas peetud Hamas-Izz al-Din al-Quassemi, samas kui Ameerika Ühendriikide otsustes on silmas peetud Hamasi, sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassemi.

Etteheited, mis on esitatud ainult Ameerika Ühendriikide asutuste otsuste kohta

52 Hageja leiab, et nõukogu ei saanud võtta vaidlustatud aktide aluseks Ameerika Ühendriikide asutuste otsuseid, sest Ameerika Ühendriigid on kolmas riik ning põhimõtteliselt ei ole kolmandate riikide asutused „pädevad asutused“ ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses.

53 Hageja väidab sellega seoses esimese võimalusena, et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikega 4 kehtestatud süsteem põhineb usaldusel riigisiseste asutuste vastu; selle usalduse aluseks on nõukogu ja liidu liikmesriikide vahelise lojaalse koostöö põhimõte, aluslepingutes väljendatud ühised väärtused ja kinnipidamine ühistest õigusnormidest, näiteks Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsioonist ja Euroopa Liidu põhiõiguste hartast. Kolmandate riikide asutuste vastu sellist usaldust tema väitel olla ei saa.

54 Selle kohta tuleb märkida, et Euroopa Kohtu sõnul ei piirdu mõiste „pädev asutus“, mida on kasutatud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 4, ainult liikmesriikide asutustega, vaid võib põhimõtteliselt hõlmata ka kolmandate riikide asutusi (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 22).

55 Euroopa Kohtu antud tõlgendust põhjendab ühelt poolt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 sõnastus, milles ei ole mõistet „pädev asutus“ piiratud nii, et see hõlmaks üksnes liikmesriikide asutusi, ning teiselt poolt ühise seisukoha eesmärk, milleks on rakendada Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001), mis on suunatud terrorismivastase võitluse tõhustamisele maailmas kõikide riikide süstemaatilise ja tiheda koostöö abil (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 23).

56 Teise võimalusena, kui Üldkohus peaks asuma seisukohale, et kolmanda riigi asutus võib olla pädev asutus ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses, väidab hageja, et nõukogu poolt vastuvõetud aktide kehtivus sõltub ka kontrollist, mille ta peab läbi viima, et olla kindel eeskätt selles, et Ameerika Ühendriikide õigusnormid on kooskõlas kaitseõiguste tagamise põhimõtte ja õigusega tõhusale kohtulikule kaitsele.

57 Käesolevas asjas piirdus nõukogu tema väitel aga vaidlustatud aktide põhjendustes sisuliselt läbivaatamismenetluste kirjeldamise ja märkusega, et edasikaebamine on võimalik, ilma et ta oleks kontrollinud, kas kaitseõigused ja õigus tõhusale kohtulikule kaitsele olid tagatud.

58 Sellega seoses tuleb märkida, et Euroopa Kohtu arvates peab nõukogu juhul, kui ta võtab aluseks kolmanda riigi otsuse, eelnevalt kontrollima, kas see otsus on tehtud kaitseõigustest ja õigusest tõhusale kohtulikule kaitsele kinni pidades (vt selle kohta 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 31).

59 Nõukogu peab omaenda aktide põhjendustes esitama teabe, millest võib järeldada, et ta on vastava kontrolli läbi viinud (vt selle kohta 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 31).

60 Selleks peab nõukogu esitama põhjendustes põhjused, miks ta on seisukohal, et aluseks võetud kolmanda riigi otsus on tehtud kaitseõiguste tagamise põhimõttest ja õigusest tõhusale kohtulikule kaitsele kinni pidades (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 33).

61 Vastavalt kohtupraktikale võivad märkused, mis peavad põhjendustes sellise hinnangu kohta sisalduma, olla vajaduse korral lühidad (vt selle kohta 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 33).

62 Hageja argumente, mis käsitlevad esiteks kaitseõiguste tagamise põhimõtet ja teiseks õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, tuleb analüüsida eespool punktides 58-61 meenutatud kohtupraktikat arvestades.

63 Hageja väidab seoses kaitseõiguste tagamisega, et nõukogu ei esitanud vaidlustatud aktide põhjendustes põhjusi, miks ta asus kontrolli tulemusel seisukohale, et Ameerika Ühendriikides oli sellest põhimõttest kinnipidamine tagatud nende haldusmenetluste raames, mille raames määratletakse organisatsioonid terroristlike organisatsioonidena.

64 Lisaks sellele ei nõua Ameerika Ühendriikide õigusnormid hageja sõnul asjaomases valdkonnas asutuste poolt võetud otsuste teatavaks tegemist ega isegi mitte põhjendamist. Hageja väidab, et kuigi Ameerika Ühendriikide 1997. aasta otsuse aluseks olev INA artikkel 219 nõuab terroristliku organisatsioonina määratlemise otsuse avaldamist föderaalregistris, ei ole see samamoodi presidendi määruse nr 13224 puhul, mis on Ameerika Ühendriikide 2001. aasta otsuse aluseks ega näe ette midagi sellist.

65 Selle kohta tuleb täheldada, et kohtupraktika kohaselt nõuab kaitseõiguste tagamise põhimõte, et otsuste puhul, mis tuntavalt mõjutavad nende sihtmärgiks olevate isikute huve, võimaldataks viimastel esitada tõhusalt oma seisukohad selle kohta, millele nende vastu asjaomaste otsuste põhistamiseks tuginetakse (vt selle kohta 26. septembri 2013. aasta kohtuotsus Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punkt 83 ja seal viidatud kohtupraktika).

66 Meetmete puhul, mille eesmärk on kanda isikute või üksuste nimed rahaliste vahendite külmutamise loetellu, tingib see põhimõte selle, et selliste meetmete põhjused tuleb teha asjaomastele isikutele või üksustele teatavaks meetmete vastuvõtmise ajal või vahetult pärast seda (vt selle kohta 21. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 61).

67 Nõukogu kinnitas vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 16 järgmist:

„Nõukogu on seoses läbivaatamismenetluste ja edasikaebevõimaluste kirjeldusega seisukohal, et Ameerika Ühendriikide õigusnormid tagavad kaitseõigused […]“.

68 Nõukogu poolt vaidlustatud aktide põhjendustes esitatud teave on seejärel erinev vastavalt sellele, millist Ameerika Ühendriikide otsust parasjagu analüüsitakse.

69 Ühelt poolt ei ole nõukogu üldises kirjelduses seoses presidendi määrusega nr 12947 ja nr 13224, mis on Ameerika Ühendriikide 1995. ja 2001. aasta otsuse aluseks, märgitud, et Ameerika Ühendriikide asutused oleks kuidagi kohustatud esitama huvitatud isikutele põhjendused või isegi need otsused avaldama.

70 Sellest tuleneb, et nende kahe otsuse puhul ei ole kontrollitud kaitseõiguste tagamist, mistõttu need ei saa eespool punktides 58–61 viidatud kohtupraktika kohaselt olla vaidlustatud aktide aluseks.

71 Teiselt poolt on nõukogu seoses Ameerika Ühendriikide 1997. aasta otsusega küll märkinud, et INA kohaselt avaldatakse föderaalregistris teave välismaise terroristliku organisatsioonina määratlemise kohta ja sellise määratlemise tühistamise otsused. Ent ta ei selgita midagi seoses küsimusega, kas käesolevas asjas avaldati koos Ameerika Ühendriikide 1997. aasta otsusega ka mingid põhjendused. Vaidlustatud aktide põhjendustest ei nähtu lisaks ka see, kas Ameerika ametiasutused tegid otsuse resolutsiooni kõrval hagejale mingil moel teatavaks ka otsuse mis tahes põhjendused.

72 Neil tingimustel tuleb analüüsida, kas viide sellele, et otsus on avaldatud kolmanda riigi ametlikus väljaandes, on piisav asumaks seisukohale, et nõukogu on vastavalt eespool punktides 58-61 viidatud kohtupraktikale täitnud oma kohustuse kontrollida, kas kaitseõigustest peeti kinni kolmandas riigis, kust pärinevad vaidlustatud aktide aluseks olevad otsused.

73 Seda tehes on põhjendatud võtta aluseks kohtuasi, milles tehti 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583) ja 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu (T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885). Selles kohtuasjas märkis nõukogu ühe tookord vaidlustatud akti põhjendustes, et asjaomase kolmanda riigi asutuste otsused olid avaldatud selle riigi ametlikus väljaandes, ilma et ta oleks esitanud mingisugust lisateavet (16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 145).

74 Võttes arvesse nõukogu määruse põhjendustes esitatud kolmanda riigi asutuste otsuseid käsitlevaid kõiki märkusi kogumina leidis Euroopa Kohus 26. juuli 2017. aasta kohtuotsuses nõukogu *vs.* LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, punktid 36 ja 37), et need ei olnud piisavad tuvastamaks, et see institutsioon oli viinud läbi nõutud kontrolli küsimuses, kas selles kolmandas riigis oli peetud kinni kaitseõigustest.

75 Sama järeldus tuleb samadel põhjustel teha käesolevas kohtasjas seoses vaidlustatud aktide põhjendustes sisalduva pelga märkusega, et Ameerika Ühendriikide 1997. aasta otsus avaldati Ameerika Ühendriikide föderaalregistris.

76 Seetõttu ja ilma et oleks isegi vaja käsitleda küsimust, kas on kinni peetud õigusest tõhusale kohtulikule kaitsele, tuleb asuda seisukohale, et käesolevas kohtuasjas on Ameerika Ühendriikide otsustega seotud põhjendused ebapiisavad, mistõttu need otsused ei saa olla vaidlustatud aktide aluseks.

77 Kuivõrd ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõige 4 ei nõua, et nõukogu aktid põhineksid mitmel pädeva asutuse otsusel, võib seoses hageja nime kandmisega 2018. aasta märtsi ja juuli vaidlusalusesse loetellu (edaspidi „vaidlusalused loetelud“) vaidlustatud aktide aluseks olla vaid Home Secretary otsus, mistõttu hagi läbivaatamist tuleb jätkata, piirdudes vaidlustatud aktide analüüsiga vaid osas, milles need tuginevad viimati nimetatud otsusele.

Etteheited, mis on esitatud nii Home Secretary kui ka Ameerika Ühendriikide asutuste otsuste kohta

78 Hageja väidab, et Home Secretary ja Ameerika Ühendriikide asutuste otsused, millel põhinevad vaidlustatud aktid, ei kujuta endast kolmel põhjusel „pädeva asutuse otsuseid“ ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses.

79 Vastavalt eespool punktis 77 märgitule analüüsitakse neid põhjusi allpool osas, milles need käsitlevad Home Secretary otsust.

– *Kohustus eelistada kohtuid*

80 Hageja väidab, et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 kohaselt võib nõukogu tugineda haldusotsustele vaid siis, kui kohtutel puudub terrorismivastases võitluses pädevus. Nii see tema väitel aga käesolevas asjas ei ole, sest Ühendkuningriigis on kohtud selles valdkonnas pädevad. Seega ei saanud nõukogu tema väitel vaidlustatud aktides arvesse võtta Home Secretary otsust.

81 Nõukogu vaidleb nendele argumentidele vastu.

82 Selle kohta tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt ei ole ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 kohaldamisel määrava tähtsusega see, et otsus on haldusotsus ja mitte kohtuotsus, sest selles sättes on sõnaselgelt ette nähtud, et asutus, mis ei ole kohus, võib olla pädev asutus selle sätte tähenduses (23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People’s Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punktid 144 ja 145, ning 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 105).

83 Ehkki ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 teises lõigus on eelistatud otsuseid, mille on teinud kohtud, ei ole selles kuidagi välistatud haldusasutuste otsuste arvessevõtmist, kui neile asutustele on esiteks riigisiseses õiguses antud tõepoolest pädevus võtta vastu piiravaid otsuseid terrorismiga seotud rühmituste vastu, ja kui teiseks on neid asutusi, mis on küll üksnes haldusasutused, võimalik käsitada kohtutega „samaväärsena“ (16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 107).

84 Kohtupraktika kohaselt tuleb haldusasutusi pidada kohtutega samaväärseks, kui nende otsuste peale saab kohtusse edasi kaevata (23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People’s Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 145).

85 Seetõttu ei takista tõik, et asjaomase riigi kohtutel on terrorismi eest karistamise valdkonnas pädevus, nõukogul võtta arvesse sellise riigisisese haldusasutuse otsuseid, kelle ülesanne on võtta vastu piiravad meetmed terrorismi valdkonnas (vt selle kohta 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 108).

86 Käesoleval juhul nähtub nõukogu esitatud teabest, et Home Secretary otsuste peale saab edasi kaevata Proscribed Organisations Appeal Commissionile (keelustatud organisatsioonide apellatsioonikomisjon, Ühendkuningriik), kes teeb lahendi kohtuliku kontrolli põhimõtteid kohaldades, ning et igal poolel on õigus kaevata keelustatud organisatsioonide apellatsioonikoja otsuse peale õigusküsimuses edasi apellatsiooniastme kohtule, kui ta saab selleks loa kõnealuselt komisjonilt või – kui komisjon seda luba ei anna – apellatsiooniastme kohtult (vt selle kohta 12. detsembri 2006. aasta kohtuotsus Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran *vs.* nõukogu, T-228/02, EU:T:2006:384, punkt 2).

87 Neil tingimustel on selge, et Home Secretary otsuste peale on võimalik kohtusse edasi kaevata, mistõttu eespool punktides 83 ja 84 kirjeldatud kohtupraktika kohaselt tuleb seda haldusasutust käsitada kohtuga samaväärsena ning seega – nagu väidab nõukogu – pädeva asutusena ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses vastavalt kohtupraktikale, milles on seda seisukohta

juba mitu korda väljendatud (23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 144, ja 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punktid 120-123).

88 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et vaidlustatud akte ei ole alust tühistada sel põhjusel, et nõukogu tugines põhjendustes ühele Home Secretary – kes on haldusasutus – otsusele.

– Asjaolu, et Home Secretary otsus seisneb terroristlike organisatsioonide loetelu koostamises

89 Hageja väidab, et vaidlustatud aktides silmas peetud pädevate asutuste, sealhulgas Home Secretary meetmed seisnevad tegelikult terroristlike organisatsioonide loetelude koostamises nende suhtes piirangute kohaldamise eesmärgil. Selline loetelude koostamine ei kujuta tema sõnul endast karistamispädevust, mida saaks samastada „uurimise algatamise [ja] vastutuselevõtmise" või „süüdimõistmisega"; selline pädevus peab nimelt ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 alusel olema „pädeval asutusel".

90 Nõukogu vaidleb nendele argumentidele vastu.

91 Selle kohta tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt ei nõua ühine seisukoht 2001/931, et pädeva asutuse otsus oleks tehtud kriminaalmenetluses selle kitsas tähenduses, tingimusel – arvestades eesmärke, mida selle ühise seisukohaga ÜRO Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001) rakendamisel taotletakse –, et kõnealuse riigisisese menetluse eesmärk on võitlus terrorismiga selle laias tähenduses (16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 113).

92 Euroopa Kohus on sellega seoses juba leidnud, et asjaomaste isikute kaitset ei vähenda see, kui riigisisese asutuse otsus ei ole tehtud mitte menetluse raames, mille eesmärk on kriminaalkorras karistamine, vaid menetluse raames, mille ese on ennetavat laadi meetmed (15. novembri 2012. aasta kohtuotsus Al-Aqsa *vs.* nõukogu ja Madalmaad *vs.* Al-Aqsa, C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, punkt 70).

93 Käesolevas kohtuasjas võeti Home Secretary otsusega keelustavad meetmed organisatsioonide vastu, keda käsitatakse terroristlikuna, mistõttu see on kohtupraktikas nõutule vastavalt osaks sellisest riigisisesest menetlusest, mille peamine eesmärk on ennetavat või karistavat laadi meetmete võtmine hageja vastu terrorismivastases võitluses (vt selle kohta 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 115).

94 Seoses asjaoluga, et asjaomase asutuse tegevuse tulemus on terrorismiga seotud isikute ja üksuste loetelu koostamine, tuleb rõhutada, et see ei tähenda iseenesest, et see asutus ei ole iga sellist isikut ja rühmitust enne tema asjaomasesse loetellu kandmist individuaalselt hinnanud, ega seda, et see hinnang on tingimata meelevaldne või põhjendamata (vt selle kohta 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 118).

95 Seega ei ole tähtis mitte niivõrd see, et asjaomase asutuse tegevuse tulemusel koostatakse terrorismiga seotud isikute ja üksuste loetelu, kuivõrd küsimus, kas seda tehti piisavate tagatistega selleks, et nõukogul oleks võimalik võtta see aluseks omaenda loetellu kandmise otsusele (vt selle kohta 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 118).

96 Seetõttu väidab hageja ekslikult, et loetelu koostamise pädevus ei saa iseloomustada pädevat asutust ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses.

97 Hageja muud argumendid seda järeldust ei kõiguta.

98 Hageja väidab esiteks, et ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 kohaselt saab nõukogu võtta arvesse vaid ÜRO Julgeolekunõukogu koostatud loetelusid.

99 Selle argumendiga ei saa nõustuda, sest ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 esimese lõigu viimase lause eesmärk on üksnes anda nõukogule üks täiendav võimalus terroristliku organisatsioonina määratlemiseks, lisaks võimalusele, mis tal on pädevate riigisiseste asutuste otsuste alusel.

100 Teiseks rõhutab hageja, et kuivõrd liidu loetelus korratakse pädevate asutuste poolt väljapakutud loetelusid, siis on liidu loetelu näol tegemist vaid loetelude loeteluga, millega laiendatakse vastavalt riigisiseste haldusmeetmete kohaldamisala, kusjuures need meetmed võivad vastavalt olukorrale olla võtnud kolmandad riigid ilma asjaomaseid isikuid sellest teavitamata ja ilma et neil isikutel oleks olnud võimalik end tõhusalt kaitsta.

101 Sellega seoses tuleb tuvastada, et nagu märkis hageja, tugineb nõukogu nende isikute ja üksuste kindlaksmääramisel, kelle rahalised vahendid külmutatakse, pädevate asutuste tuvastustele.

102 Ühise seisukoha 2001/931 raames seati liikmesriikide asutuste ja liidu institutsioonide vahel sisse eriline koostöövorm, millest tuleneb nõukogule kohustus tugineda võimalikult ulatuslikult pädevate riigisiseste asutuste hinnangule (vt selle kohta 23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 133, ja 4. detsembri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-284/08, EU:T:2008:550, punkt 53).

103 Põhimõtteliselt ei ole nõukogu pädevuses otsustada, kas liikmesriigi asutused on kinni pidanud huvitatud isiku põhiõigustest; see pädevus on pädevatel liikmesriigi kohtutel (vt selle kohta 11. juuli 2007. aasta kohtuotsus Sison *vs.* nõukogu, T-47/03, ei avaldata, EU:T:2007:207, punkt 168).

104 Vaid erandjuhul, kui hageja tõstatab konkreetsete faktiliste asjaolude alusel küsimuse, kas riigisisesed asutused on ikka kinni pidanud põhiõigustest, peab Üldkohus kontrollima, kas neist põhiõigustest tegelikult kinni peeti (vt analoogia alusel 25. juuli 2018. aasta kohtuotsus Minister for Justice and Equality (kohtusüsteemi puudused), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 36).

105 Seevastu olukorras, kus tegemist on kolmandate riikide asutustega, peab nõukogu – nagu sai märgitud eespool punktides 58 ja 59 – omal algatusel veenduma, et neid tagatisi on tõepoolest rakendatud, ning põhjendama selles küsimuses oma otsust.

106 Esitatud kaalutlustest tuleneb, et vaidlustatud akte ei saa tühistada põhjusel, et Home Secretary meetmed seisnevad hageja sõnul terroristlike organisatsioonide loetelude koostamises.

– Home Secretary otsuse aluseks olevate arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite ja vihjete esiletoomata jätmine

107 Hageja on seisukohal, et kuivõrd nõukogu tugines haldusotsusele, mitte aga kohtuotsusele, siis pidi ta tõendama, et see otsus tehti „arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal", nagu seda nõuab ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõige 4.

108 Kuivõrd see argument ei käsitle praegu analüüsitava väite esemeks olevat küsimust „pädeva asutuse otsusena" määratlemisest ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses, siis analüüsitakse seda kuuenda väite raames allpool.

– Segadus seoses faktiliste asjaoludega, mis on väidetavalt võetud viidatud riigisisestest otsustest, ja nendega, mis on väidetavalt võetud muudest allikatest

109 Seoses faktiliste asjaoludega, mis õigustavad hageja nime edasijätmist vaidlusalustesse loeteludesse, on hageja seisukohal, et nõukogu oleks pidanud vaidlustatud aktide põhjendustes märkima, kas need on võetud riigisisesest otsusest või mõnest avalikust allikast, kuivõrd tõendamiseeskirjad on neil kahel juhul erinevad. Esimesel juhul peab nõukogu hageja sõnul tõendama, et riigisisese otsuse tegi pädev asutus ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses, samas kui teisel juhul on ta tõendamisel vaba.

110 Nõukogu aga ei näidanud tema sõnul vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17, kust ta oli võtnud 2014. aasta juuli ja 2016. aasta aprilli vahel ilmnenud faktilised asjaolud, mis ei saa pärineda otsustest, millega hageja kvalifitseeriti välismaise terroristliku organisatsioonina, sest nagu olevat märgitud selle sama lisa punktis 10, toimus nende kõige hiljutisem läbivaatamine 2012. aasta juulis.

111 Kuivõrd see küsimus ei seondu ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikega 4, mis käsitleb terroristide ja terroristlike üksuste kandmist rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse, ja seondub vaidlustatud aktide põhjendustega, siis vastatakse sellele kuuenda väite raames, mida analüüsitakse allpool.

Järeldus esimese väite kohta

112 Punktidest 58-76 eespool ilmneb, et seoses hageja nime kandmisega vaidlusalustesse loeteludesse ei saa Ameerika Ühendriikide otsused olla vaidlustatud aktide aluseks, sest nõukogu ei täitnud põhjendamiskohustust seoses Ameerika Ühendriikides kaitseõiguste tagamise põhimõtte kohaldamise kontrolliga.

113 Lisaks sellele nähtub punktidest 49-51 eespool, et Ameerika Ühendriikide otsuste sihtmärk oli Hamas tervikuna, samas kui Home Secretary otsuse sihtmärk oli üksnes Hamas-Izz al-Din al Quassem.

114 Hageja sõnul tähendab see seda, et vaidlustatud aktid tuleb tühistada osas, milles need puudutavad Hamasi, ja et need saavad olla kehtivad vaid osas, milles need puudutavad Hamas-Izz al-Din al-Quassemi. Tema sõnul tuleb neid kahte üksust nimelt eristada, kuivõrd Hamasi näol on tegemist Palestiinas valimistel ja valitsuses õiguspäraselt osaleva poliitparteiga, samas kui Hamas-Izz al-Din al-Quassem on Iisraeli okupatsiooni vastupanuliikumine.

115 Nõukogu arvustab seda seisukohta ja leiab, et nende kahe üksuse vahel ei saa teha vahet. Oma seisukoha põhistamiseks viitab nõukogu oma kostja vastuses eeskätt ühele hageja avaldusele, milles viimane esitles oma organisatsiooni neid kahte üksust hõlmavana. See avaldus on sõnastatud järgmiselt (vt kostja vastuse punkt 19, milles on korratud hageja poolt kohtuasjas, milles tehti 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Hamas *vs.* nõukogu (T-400/10 RENV, edasi kaevatud, EU:T:2018:966), esitatud hagiavalduse punkte 7 ja 8):

„Hamas hõlmab poliitbürood ja relvastatud haru: Ezzedine Al-Quassami brigaadid [= Hamas-Izz al-Din al-Quassem]. Hamasi juhtimine on kaheosaline. Sisejuhtimine toimub Jordani Läänekalda ja Gaza tsooni vahel jaotatult ning välisjuhtimine toimub Süürias […]. Ehkki relvastatud haru on võrdlemisi iseseisev, järgib see siiski poliitbüroo poolt väljatöötatud üldstrateegiat. Poliitbüroo teeb otsused ning brigaadid järgivad neid liikumise usulisest koostisosast tuleneva tugeva solidaarsuse tõttu.“

116 Sel avaldusel on märkimisväärne tõendusjõud, sest – nagu rõhutab nõukogu – selle on esiteks esitanud hageja ise ja teiseks ei ole hageja seda hiljem vaidlustanud ümberlükkamatute ja konkreetsete tõenditega.

117 Sellega seoses tuleb märkida, et hageja ei kasutanud ära võimalust, mis on ette nähtud kodukorra artikli 83 lõikes 2 ja mis seisneb toimiku täiendamises pärast seda, kui Üldkohus on sama artikli lõike 1 alusel otsustanud, et menetlusdokumentide teistkordne vahetamine ei ole vajalik.

118 Neil tingimustel ei saa käesoleva hagiavalduse esimesele väitele antud vastuse tagajärgede kindlaksmääramisel asuda seisukohale, et Hamas-Izz al-Din al Quassem on Hamasist eraldiseisev organisatsioon (vt selle kohta 29. aprilli 2015. aasta kohtuotsus Bank of Industry and Mine *vs.* nõukogu, T-10/13, EU:T:2015:235, punktid 182, 183 ja 185, ning 29. aprilli 2015. aasta kohtuotsus National Iranian Gas Company *vs.* nõukogu, T-9/13, ei avaldata, EU:T:2015:236, punktid 163 ja 164).

119 See kehtib seda enam, et Hamas ei püüdnud vaatamata sellele, et juba mitme aasta vältel oli tema suhtes kohaldatud rahaliste vahendite külmutamise meetmeid, tõendada nõukogule, et ta ei ole kuidagi seotud tegudega, millest tulenevalt need meetmed võeti, öeldes ilma igasuguse kahtluseta lahti Hamas-Izz al-Din al Quassemist, kes nende eest tema väitel ainsana vastutas.

120 Kõigi eelnevate põhjenduste alusel ja ilma et see piiraks eespool punktides 107, 109 ja 110 mainitud argumentide analüüsi, tuleb väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kuues väide, et rikutud on põhjendamiskohustust

121 Kuues väide jaguneb kolmeks osaks.

Kuuenda väite esimene osa

122 Nagu juba eespool punktis 107 märgitud, väidab hageja, et nõukogu oleks pidanud vaidlustatud aktides ära näitama „arvestatavad ja usaldusväärsed tõendid või vihjed“, millel põhinesid pädevate asutuste otsused.

123 Nõukogu leiab, et see argument ei ole põhjendatud.

124 Võttes arvesse eespool punktis 77 märgitut tuleb seda väidet analüüsida vaid osas, milles see puudutab Home Secretary otsust.

125 Sellega seoses tuleb tuvastada, et see väide on faktiliselt ekslik. Nimelt tõi nõukogu vastupidi hageja väidetele vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 14 esile mitu faktilist asjaolu, millel põhineb Home Secretary otsus.

126 Igal juhul on see argument põhjendamata.

127 Sellega seoses tuleb märkida, et seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 esimese lõigu kohaselt koostatakse rahaliste vahendite külmutamise loetelud toimikus sisalduvate täpsete andmete või tõendite põhjal, millest nähtub, et pädev asutus on asjaomaste isikute või üksuste suhtes teinud otsuse, olenemata sellest, kas otsus käsitleb „arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal“ terroriakti, sellise akti toimepaneku katse, selles osalemise või sellele kaasaaitamisega seoses uurimise algatamist ja vastutusele võtmist või eespool nimetatud tegude eest süüdimõistmist.

128 Selle sätte üldisest ülesehitusest nähtub, et nõue, et nõukogu peab enne pädevate asutuste otsuste alusel isikute või üksuste nimede rahaliste vahendite külmutamise loetellu kandmist kontrollima, kas need otsused on tehtud „arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal“, kehtib vaid otsuste puhul, mis käsitlevad uurimise algatamist või vastutusele võtmist, kuid ei kehti süüdimõistvate otsuste puhul.

129 Nende kahe otsusetüübi vaheline vahetegu johtub institutsioonide ja liikmesriikide vahelise lojaalse koostöö põhimõttest, mille kohaldamisalasse kuulub piiravate meetmete võtmine terrorismivastase võitluse valdkonnas ja mille alusel nõukogu peab võtma terroristide ja terroristlike üksuste rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse kandmise aluseks riigisiseste ametiasutuste otsused, ilma et ta peaks – ja isegi võiks – neid kahtluse alla seada.

130 Sellisele määratlusele vastav lojaalse koostöö põhimõte on kohaldatav riigisiseste süüdimõistvate otsuste suhtes, mistõttu nõukogu ei pea enne isikute või üksuste nime kandmist rahaliste vahendite külmutamise loetellu kontrollima, kas need otsused on tehtud arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal, ja peab selles osas tuginema riigisisese ametiasutuse antud hinnangule.

131 Uurimise algatamist või vastutusele võtmist käsitlevad riigisisesed otsused tehakse nende olemusest tulenevalt veel lõpetamata menetluse alguses või käigus. Terrorismivastase võitluse tõhususe tagamiseks peeti vajalikuks, et nõukogu saaks tugineda piiravate meetmete võtmiseks sellistele otsustele vaatamata nende pelgalt ettevalmistavale laadile, ning samas nähti nende menetluste esemeks olevate isikute kaitse tagamiseks ette, et selline tuginemine on võimalik tingimusel, et nõukogu kontrollib, kas otsused on tehtud arvestatavate ja usaldusväärsete tõendite või vihjete põhjal.

132 Käesolevas kohtuasjas on Home Secretary otsus lõplik selles mõttes, et sellele ei pea järgnema uurimist. Nagu nähtub nõukogu poolt Üldkohtu küsimusele antud vastusest, on selle eesmärk pealegi hageja keelustamine Ühendkuningriigis koos karistusõiguslike tagajärgedega isikutele, kellel on temaga enam või vähem lähedased sidemed.

133 Neil tingimustel ei ole Home Secretary otsus ei uurimise algatamise ega vastutusele võtmise otsus, vaid see tuleb samastada süüdimõistva otsusega, mistõttu ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 kohaselt ei olnud nõukogu kohustatud vaidlustatud aktide põhjendustes ära tooma arvestatavaid tõendeid ja vihjeid, mille põhjal kõnealuse asutuse otsus tehti.

134 Sellega seoses ei ole mingit tähtsust asjaolul, et Home Secretary on haldusasutus, kuivõrd – nagu nähtub eespool punktidest 86 ja 87 – tema otsuste peale saab kohtusse edasi kaevata, millest tulenevalt tuleb teda käsitada kohtuga samaväärsena.

135 Kuivõrd nõukogul puudub kohustus need faktilised asjaolud esile tuua, siis puudub tal veelgi kindlamalt kohustus neid tõendada.

136 Seetõttu ei saa nõukogule ette heita, et ta ei nimetanud vaidlustatud aktide põhjendustes ära „arvestatavaid ja usaldusväärseid tõendeid või vihjeid“, mis olid Home Secretary otsuse aluseks, ega ka seda, et ta neid ei tõendanud.

137 Seega tuleb kuuenda väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kuuenda väite teine osa

138 Kohtupraktikast tuleneb, et kui on möödunud palju aega selle riigisisese otsuse vastuvõtmisest, mis oli aluseks hageja nime esmakordsele loetellu kandmisele, kuni nende aktide vastuvõtmiseni, millega hageja nimi jäetakse loetellu edasi, ei saa nõukogu järeldamaks, et on jätkuvalt oht, et asjaomane isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses, piirduda selle tuvastamisega, et asjaomane otsus on endiselt jõus, vaid on kohustatud olukorda ajakohastatult hindama, võttes arvesse uuemaid faktilisi asjaolusid, millest nähtub, et selline oht on endiselt olemas (vt 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punktid 54 ja 55, ning 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punktid 32 ja 33).

139 Samast kohtupraktikast nähtub ka see, et uuemad faktilised asjaolud, mis on aluseks isiku või üksuse nime edasi jätmisele rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse, võivad pärineda muudest allikatest kui pädevate asutuste riigisisesed otsused (vt selle kohta 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 72, ja 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 50).

140 Käesolevas kohtuasjas tehti Home Secretary esialgne otsus 2001. aastal, samas kui vaidlustatud aktid võeti vastu 2018. aasta märtsis ja juulis.

141 Kuivõrd Home Secretary esialgse otsuse ja vaidlustatud aktide vahele jääb 17 aastat, siis ei saanud nõukogu eespool punktis 138 viidatud kohtupraktika kohaselt piirduda selle tuvastamisega, et Home Secretary otsus on endiselt jõus, ilma et ta oleks viidanud uuematele asjaoludele, mis tõendavad, et on endiselt olemas oht, et hageja osaleb terroristlikus tegevuses.

142 Nõukogu esitas vaidlustatud aktide põhjendustes uuemad asjaolud.

143 Nii viitas nõukogu vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 kahele faktilisele asjaolule seoses 2016. aasta septembris toimunud Home Secretary otsuse läbivaatamise menetlusega.

144 Lisaks osutas nõukogu 13 faktilisele asjaolule vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 seoses sellega, et Ameerika ametiasutused määratlevad hagejat välismaise terroristliku organisatsioonina. Neid faktilisi asjaolusid on kirjeldatud järgmiselt:

– „Hamas võttis vastutuse 2003. aasta septembri enesetapurünnaku eest, mille käigus sai Assof Harofehi haigla ja Tzrifini (Iisrael) sõjaväebaasi lähistel surma üheksa Iisraeli sõjaväelast ning vigastada 30 isikut;

– 2004. aasta jaanuaris lõhkas *kamikaze* Jeruusalemmas peaministri elukoha läheduses bussi, tappes 11 tsiviilisikut ja vigastades 30 isikut; Hamas ja Al-Aqsa märtribrigaad võtsid endale koos vastutuse selle teo eest;

– 2005. aasta jaanuaris lõhkasid terroristid Karni piiripunkti Palestiina poolel lõhkeainelaadungiga sõiduki, avades nii läbipääsu, mis võimaldas relvastatud Palestiina meestel tungida Iisraeli poolele; nad tapsid kuus Iisraeli tsiviilisikut ja vigastasid viit; Hamas ja Al-Aqsa märtribrigaad võtsid endale koos vastutuse selle teo eest;

– 2007. aasta jaanuaris võttis Hamas endale vastutuse kolme lapse röövi eest Gaza tsoonis;

– 2008. aasta jaanuaris tappis varjuv Palestiina laskur 21-aastase Ecuadori vabatahtliku, kes töötas Ein Hashlosha (Iisrael) kibutsi põllul; Hamas võttis endale vastutuse selle teo eest;

– 2008. aasta veebruaris tappis Hamasi *kamikaze* eaka naisterahva ja vigastas veel 38 isikut Dimona (Iisrael) ostukeskuses; üks politseinik tappis teise terroristi enne seda, kui viimane jõudis õhkida oma lõhkeainevöö; Hamas määratles selle rünnaku „kangelaslikuna“;

– 14. juunil 2010 avasid relvastatud ründajad Hebronis (Jordani Läänekallas) tule politseiauto pihta, tappes ühe politseiniku ja vigastades kahte; Iisraeli julgeolekuteenistuse, Iisraeli politsei ja Tsahali (Iisraeli kaitsearmee) koostöö tulemusel saadi ründajad 22. juunil 2010 kätte; ülekuulamiste käigus tunnistas rünnaku toime pannud Hamasi komando, et selle liikmed olid välja koolitatud mitu aastat varem ning et nad olid hankinud endale relvad, sealhulgas Kalašnikovi automaadid ja ründerelvad; ülekuulamiste käigus selgus samuti, et komandol olid kavas muud teod, eeskätt kavatsesid nad Hebroni mäest põhjas asuvast Eltzsioni blokist röövida ühe sõjaväelase ja ühe tsiviilisiku;

– 2011. aasta aprillis tulistas Hamas ühe Kornet raketi, mis tabas Iisraeli koolibussi, vigastades raskelt üht 16-aastast õpilast ning kergelt bussijuhti; selle rünnaku käigus kasutatud lõhkelaeng oli piisav, et läbida praegusaegse tanki soomus;

– 20. augustil 2011 tulistasid ründajad rakette Ofakimi (Iisrael) elanike suunas, vigastades kahte last ja veel üht tsiviilisikut; Hamas võttis endale vastutuse selle teo eest;

– 7. juulil 2014 võttis Hamas endale vastutuse Iisraeli linnadele Ashdod, Ofakim, Ashkelon ja Netivot suunatud raketilaskude eest;

– 2014. aasta augustis võttis Hamas endale vastutuse 2014. aasta juunis toimunud kolme Iisraeli teismelise röövi ja tapmise eest Jordani Läänekaldal;

– 2014. aasta novembris võttis Hamas endale vastutuse Jeruusalemmas jalakäijate rühma sõidukiga rammimise eest;

– 2016. aasta aprillis võttis Hamas endale vastutuse Jeruusalemmas toimunud bussi pommirünnaku eest, kus sai vigastada 18 isikut.“

145 Nagu sai märgitud eespool punktides 109 ja 110, heidab hageja nõukogule ette, et ta ei selgitanud, kas 2014. aasta juulist 2016. aasta aprillini ilmnenud faktilised asjaolud pärinesid mõne riigisisese ametiasutuse otsusest või muust allikast.

146 Hageja jaoks on osundatud faktilise asjaolu allika äranimetamine oluline, sest see määrab ära, millist tõendamisviisi peab nõukogu kasutama. Kui osundatud faktiline asjaolu pärineb riigisisesest otsusest, peab see institutsioon tõendama, et selle otsuse on teinud pädev asutus ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses, samas kui juhul, kui see pärineb muust allikast, on ta tõendamisel vaba.

147 Sellega seoses on oluline märkida, et 26. juuli 2017. aasta kohtuotsuse nõukogu *vs.* LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583) punktis 71 ja 26. juuli 2017. aasta kohtuotsuse nõukogu *vs.* Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584) punktis 49 leidis Euroopa Kohus, et asjaomane isik või üksus võib tema nime vaidlusalusesse loetellu jätmise peale esitatud hagi raames vaidlustada kõik faktilised asjaolud, millele nõukogu tugines tõendamaks, et on jätkuvalt oht, et see isik või üksus osaleb terroristlikus tegevuses, olenemata sellest, kas need faktilised asjaolud pärinevad pädeva asutuse tehtud riigisisesest otsusest või muust allikast.

148 Euroopa Kohus lisas, et vaidlustamise korral on nõukogu kohustatud tõendama väidetud faktiliste asjaolude paikapidavust ja liidu kohus kontrollima nende sisulist õigsust (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 71, ja 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 49).

149 Sellest kohtupraktikast tuleneb, et faktilisi asjaolusid, millele nõukogu tugineb tõendamaks, et terroristlikus tegevuses osalemise oht on endiselt olemas, ja mis pärinevad riigisisestest otsustest, tuleb tõendada samamoodi nagu neid, mis pärinevad muudest allikatest.

150 Neil tingimustel tuleb asuda seisukohale, et vastupidi hageja väidetele ei ole nõukogu kohustatud vaidlustatud aktide põhjendustes ära näitama, millistest allikatest pärinevad need faktilised asjaolud, millele ta tugineb isiku või üksuse rahaliste vahendite külmutamise loetellu edasi jätmiseks, ning et seega ei pea ta juhul, kui asjaomane faktiline asjaolu pärineb riigisisesest otsusest, tõendama, et otsuse on teinud pädev asutus ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 4 tähenduses.

151 Seoses viimati nimetatud sättega tuleb lisaks märkida, et see käsitleb isikute või üksuste nime kandmist rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse, mitte nende nimede jätmist sellistesse loeteludesse, mida omakorda reguleerib ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõige 6. Seega ei saa sellele sättele tugineda kohustamaks nõukogu ära nimetama nende faktiliste asjaolude allikat, millele ta tugineb isiku või üksuse nime uuesti kandmiseks rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse.

152 Seega tuleb kuuenda väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kuuenda väite kolmas osa

153 Hageja väidab, et akti põhjendustest peab nähtuma institutsiooni enda valik. Nii see aga käesolevas asjas tema väitel ei ole, sest nõukogu piirdus vaidlustatud aktide põhistamiseks teksti kopeerimisega veebis avaldatud dokumentidest. Eeskätt olevat see nii riigisiseste menetluste kirjeldust puudutavas osas.

154 Sellega seoses on sobilik märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on põhjendamise nõude eesmärk esiteks anda huvitatud isikule piisavalt teavet, et tal oleks võimalik kindlaks teha, kas akt on põhjendatud või on selles tehtud mõni viga, mis võimaldab liidu kohtus selle kehtivuse vaidlustada, ning teiseks võimaldada kohtul kontrollida selle akti õiguspärasust (vt 21. aprilli 2016. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika).

155 Hageja ei ole käesoleval juhul selgitanud, miks takistas asjaolu, et nõukogu kopeeris veebis avaldatud dokumentide teksti – eeldusel, et ta seda tegi –, vaidlustatud aktide põhjendustel neid eesmärke täita.

156 Seega ei saa ainuüksi põhjusel, et nõukogu väidetavalt kopeeris veebis avaldatud dokumentide tekstiosad, asuda seisukohale, et on rikutud põhjendamiskohustust.

157 Seega tuleb kuuenda väite kolmas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

158 Eelpool toodud kaalutlusi arvestades tuleb seega kuues väide tagasi lükata.

Teine väide, et on „eksitud seoses faktiliste asjaolude tõesusega“

159 Oma väites, mille kohaselt on „eksitud seoses faktiliste asjaolude tõesusega“, heidab hageja seoses faktiliste asjaoludega, millele nõukogu osundas vaidlustatud aktide põhjendustes, ette, et neid on kirjeldatud liiga umbmääraselt, need ei ole tuvastatud ning on liiga ammused, et õigustada hageja nime jätmist vaidlusalustesse loeteludesse.

160 Seda väidet tuleb analüüsida ainult osas, milles see puudutab faktilisi asjaolusid, millele nõukogu tugines hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmiseks. Nagu tuleneb kuuenda väite esimese osa analüüsist, ei olnud nõukogul nimelt kohustust nimetada vaidlustatud aktides faktilisi asjaolusid, mille alusel võeti vastu Home Secretary otsus, ega ka kohustust neid tõendada.

161 Kooskõlas eespool punktis 138 viidatud kohtupraktikaga tugines nõukogu hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse edasi jätmise õigustamiseks eri faktilistele asjaoludele, mida ta osundas vaidlustatud aktide põhjenduste lisades.

162 Nendeks faktilisteks asjaoludeks on esiteks need, millele nõukogu viitas seoses Ühendkuningriigis 2016. aasta septembris toimunud läbivaatamismenetlusega (vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punkt 15), ning teiseks need, millele ta viitas seoses otsustega, millega Ameerika asutused määratlesid hageja välismaise terroristliku organisatsioonina (vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punkt 17).

163 Vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 nimetatud faktiliste asjaoludega seoses märkis nõukogu, et Ühendkuningriigis oli hageja suhtes kehtestatud keelu 2016. aasta septembris läbi vaadanud keeldude läbivaatamise ülesandega ministeeriumidevaheline grupp, kes jõudis järeldusele, et Hamas-Izz al-Din al-Quassem on endiselt seotud terrorismiga, tuginedes järgmisele kahele asjaolule:

– Iisraeli ja Gaza vahel 2014. aasta suvel aset leidnud konflikti raames tapeti raketirünnakutes väidetavalt kuus Iisraeli tsiviilisikut ja üks Tai kodanik ning pihta sai ka üks Saksa kruiisilaev;

– Hamas kasutas väidetavalt sotsiaalmeediat, hoiatamaks muu hulgas Ühendkuningriigi lennuettevõtjaid oma kavatsusest rünnata Ben Gourioni lennujaama Tel Avivis (Iisrael) – see oleks võinud tuua kaasa tsiviilohvrid –, ja üritas tõepoolest lennujaama rünnata 2014. aasta juulis.

164 Vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 nimetatud asjaolud on ära toodud eespool punktis 144.

165 Olukorras, kus isiku või üksuse nime rahaliste vahendite külmutamise loetellu jätmise õigustamiseks esitatakse hiljutised faktilised asjaolud, peab liidu kohus Euroopa Kohtu arvates eeskätt kontrollima, kas esiteks on kinni peetud ELTL artiklis 296 ette nähtud põhjendamiskohustusest, ning teiseks, kas põhjendusi kinnitavad tõendid (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 70, ja 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 48).

166 Seda kohtupraktikat ja hageja etteheiteid arvesse võttes tuleb analüüsida, kas vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktilised asjaolud on piisavalt põhjendatud ning kas nende tõesus on tõendatud.

Vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktiliste asjaolude põhjendatus

167 Hageja väidab, et vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktilistele asjaoludele on viidatud liiga umbmääraselt, sest nende puhul ei ole ära märgitud nende ilmnemise kuupäeva ega kohta; et ei ole aru saada, kuidas Hamas või Hamas-Izz al-Din al-Quassem loeti nende eest vastutavaks, või veel, et nõukogu ei ole selgitanud, miks saab selliste faktiliste asjaolude eest, mille eest on vastutus omistatud Hamas-Izz al-Din al-Quassemile, vastutuse omistada ka Hamasile.

168 Sellega seoses tuleb märkida, et Euroopa Kohtu sõnul on liidu kohus kohustatud eeskätt kontrollima, kas on täidetud ELTL artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustus, ning seega, kas toodud põhjused on piisavalt täpsed ja konkreetsed (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 70, ja 26. juuli 2017. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 48).

169 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab ELTL artiklis 296 nõutud põhjendusest selgelt ja ühemõtteliselt nähtuma õigusakti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik, nii et huvitatud isikul oleks võimalik mõista, miks meetmed võeti, ja pädeval kohtul oleks võimalik teostada kontrolli (vt 15. novembri 2012. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

170 Ei ole nõutud, et põhjenduses oleks täpsustatud kõik asjakohased faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna põhjenduse piisavust ei tule hinnata mitte ainult selle sõnastust, vaid ka konteksti ja kõiki asjaomast valdkonda reguleerivaid õigusnorme silmas pidades (vt 15. novembri 2012. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 53, ja 14. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, T-390/08, EU:T:2009:401, punkt 82).

171 Eeskätt tuleb märkida, et huve kahjustav akt on piisavalt põhjendatud siis, kui see on tehtud huvitatud isikule teada olevas kontekstis, mis võimaldab tal mõista tema suhtes võetud meetme ulatust (15. novembri 2012. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 54, ja 14. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, T-390/08, EU:T:2009:401, punkt 82).

172 Käesolevas kohtuasjas tuleb tuvastada, et esiteks vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 nimetatud faktiliste asjaolude (vt eespool punkt 163) ja teiseks nende põhjenduste B lisa punktis 17 nimetatud faktiliste asjaolude (vt eespool punkt 144) puhul on ära toodud vähemalt nende ilmnemise aasta, kuu või isegi päev.

173 Lisaks tuleb märkida, et need faktilised asjaolud tulid esile hagejale teada olevas kontekstis, sest need ilmnesid või eeldatavalt ilmnesid ühel või mitmel hagejale hästi tuntud alal, kus tal on liikmeid, kel on võimalik edastada talle kogu nende faktiliste asjaolude kindlakstegemiseks vajalik teave.

174 Lõpetuseks tuleb lisada, et neist faktilistest asjaoludest enamiku puhul on täpsustatud, millise rünnakuliigiga oli tegemist ning kes olid selle ohvrid; see muudab asjaomaste faktiliste asjaolude kindlakstegemise veelgi hõlpsamaks.

175 Neil tingimustel tuleb asuda seisukohale, et vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktilisi asjaolusid on kirjeldatud piisavalt täpselt ja konkreetselt selleks, et hageja saaks need vaidlustada ja Üldkohus neid kontrollida.

176 Mis puudutab hageja argumenti, et vastutust nende eest ei omistatud Hamasi puudutavas osas organisatsiooni poliitilisele harule või vastupanuliikumisele Hamas-Izz al-Din al-Quassem, siis see argument jääb edutuks, sest neid kahte üksust tuleb – nagu ilmneb punktidest 116-118 eespool – pidada terrorismivastast võitlust käsitlevate õigusnormide kohaldamisel üheks ja samaks organisatsiooniks.

177 Seega tuleb järeldada, et vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktilised asjaolud on piisavalt põhjendatud.

Vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktiliste asjaolude tõesus

178 Hageja on seisukohal, et vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 (vt eespool punkt 163) ja B lisa punktis 17 (vt eespool punkt 144) nimetatud faktilised asjaolud ei saa olla aluseks tema nime jätmisele vaidlusalustesse loeteludesse. Esiteks olevat need asjaolud, eeskätt need, mis on 2009. aastast varasemad, liiga ammused, et õigustada hageja nime jätmist nendesse loeteludesse. Teiseks ei olevat need faktilised asjaolud tõendatud. Hageja väidab sellega seoses, et Hamas ei ole võtnud endale vastutust vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 nimetatud 2014. aasta augusti, 2014. aasta novembri ja 2016. aasta aprilli faktiliste asjaolude eest, ning et selles samas punktis nimetatud 7. juuli 2014. aasta faktilist asjaolu tuleks analüüsida Gazas 2014. aastal aset leidnud sõja seisukohast.

179 Nõukogu leiab, et see väide ei ole põhjendatud.

180 Seoses hageja argumendiga faktiliste asjaolude ammususe kohta tuleb märkida, et Euroopa Kohus sedastas 26. juuli 2017. aasta kohtuotsuse nõukogu *vs.* Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584) punktis 33, et kui on möödunud üheksa aastat ühelt poolt nende riigisiseste otsuste vastuvõtmisest, mis olid aluseks hageja nime esmakordsele loetellu kandmisele, ja sellest esmakordsest loeteludesse kandmisest kuni teiselt poolt nende aktide vastuvõtmiseni, millega hageja nimi jäeti asjaomastesse loeteludesse edasi, peab nõukogu tuginema uuematele faktilistele asjaoludele.

181 Analoogsetel põhjustel tuleb kinnitada hageja seisukohta, et käesolevas kohtuasjas on vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 nimetatud kuus esimest asjaolu (vt eespool punkt 144), mis ilmnesid aastatel 2003–2008, see tähendab enam kui üheksa aastat enne vaidlusaluste aktide vastuvõtmist, liiga ammused, et õigustada hageja nime jätmist vaidlusalustesse loeteludesse.

182 Kuupäeva alusel võib vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 nimetatud ülejäänud seitse faktilist asjaolu jagada kahte gruppi, see tähendab asjaoludeks, mis ilmnesid aastatel 2010–2011, ning asjaoludeks, mis ilmnesid aastatel 2014–2016. Viimastele lisanduvad A lisa punktis 15 nimetatud asjaolud, mis ilmnesid 2014. aastal.

183 Üldkohus leiab, et neist asjaoludest on ka need kolm faktilist asjaolu, mis ilmnesid 2010. ja 2011. aastal ning mida on nimetatud vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 seitsmendana, kaheksandana ja üheksandana, samuti liiga ammused, et õigustada hageja nime edasi jätmist vaidlusalustesse loeteludesse, mis pärinevad aastast 2018. Võttes arvesse Euroopa Kohtu kehtestatud kohustust võtta isiku või üksuse rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse edasi jätmise põhjendamiseks aluseks „uuemad“ faktilised asjaolud, tuleb asuda seisukohale, et seitsme või kaheksa aasta pikkune ajavahemik ei ole oluliselt erinev üheksa aastasest ajavahemikust, mida Euroopa Kohus pidas juba liiga pikaks 26. juuli 2017. aasta kohtuotsuses nõukogu *vs.* Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584).

184 Sellest tuleneb, et vaid vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 nimetatud neli viimast faktilist asjaolu ja A lisa punktis 15 nimetatud kaks faktilist asjaolu, mis ilmnesid kõik 2014. või 2016. aastal, on piisavalt uued, et need saaksid olla vaidlustatud aktide aluseks.

185 Seega tuleb hageja argumenti, et nõukogu esitatud tõendid ei ole piisavad, analüüsida vaid seoses nende kuue faktilise asjaoluga.

186 Sellega seoses tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt peab pool juhul, kui ta vaidlustab teise poole esitatud tõendid, rahuldama kaks kumulatiivset nõuet.

187 Esiteks ei saa vaidlustada mitte üldiselt, vaid ainult konkreetselt ja üksikasjalikult (vt selle kohta 16. septembri 2013. aasta kohtuotsus Duravit jt *vs.* komisjon, T-364/10, ei avaldata, EU:T:2013:477, punkt 55).

188 Teiseks peab faktiliste asjaolude tõesuse vaidlustamine toimuma vaidlustatud akti kohta esitatud esimeses menetlusdokumendis selgelt (vt selle kohta 22. aprilli 2015. aasta kohtuotsus Tomana jt *vs.* nõukogu ja komisjon, T-190/12, EU:T:2015:222, punkt 261).

189 Nende nõuete eesmärk on võimaldada kostjal juba hagiavalduse staadiumist alates täpselt teada, mida hageja talle ette heidab, ja nii oma kaitse korralikult ette valmistada.

190 Käesolevas kohtuasjas tuleb tõdeda, et vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 üheteistkümnendana ja kaheteistkümnendana nimetatud 2014. aasta augusti ja novembri faktilisi asjaolusid käsitlevad etteheited on piisavalt konkreetsed, et Üldkohus neid arvesse võtaks.

191 Hageja väidab nimelt ühe dokumendi toetusel 2014. aasta augusti faktilise asjaolu kohta hagiavalduse punktis 98 järgmist:

„[…] Hamas ei organiseerinud seda röövi ega võtnud selle eest endale vastutust. Iisraeli valitsus omistas talle ekslikult vastutuse selle traagilise teo eest, et õigustada oma militaarset sekkumist Gazas 2014. aastal. Hiljem vaidlesid mitmed eriti pädevad isikud, näiteks endine juht Shin Bet Yuval Diskin ajakirjanduses Iisraeli valitsuse seisukohale vastu ja väitsid, et röövijad olid isoleeritud ja tegutsesid omaenda algatusel.“

192 Samuti väidab hageja 2014. aasta novembri faktilise asjaolu kohta ühe dokumendi toetusel hagiavalduse punktis 99 järgmist:

„[…] Hamas ei ole kunagi võtnud endale vastutust selle rünnaku eest ning vastavalt päevalehe Le Monde korrespondendile on seda laadi rünnakud ja eeskätt 2014. aasta novembri rünnak toime pandud „isoleeritud“ palestiinlaste poolt, kes seisavad omaenda algatusel vastu „puhtjulgeolekulisele lähenemisviisile“.“

193 Seevastu seoses 2016. aasta aprilli faktilise asjaoluga, mida on nimetatud vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17 kolmeteistkümnendana, piirdus hageja hagiavalduse punktis 99 väitega, et „vastupidi nõukogu väidetele ei ole Hamas kunagi organiseerinud 2016. aasta pommirünnakuid ega võtnud endale nende eest vastutust“.

194 See etteheide on eespool punktis 187 viidatud kriteeriumidega arvestades liiga üldine selleks, et Üldkohus saaks seda arvesse võtta.

195 Seoses 7. juuli 2014. aasta faktilise asjaoluga, mida on nimetatud kümnendana vaidlustatud aktide põhjenduste B lisa punktis 17, siis väidab hageja hagiavalduse punktis 100, et nõukogu väiteid „tuleb kaaluda, võttes arvesse seda, mis sai juba öeldud 2014. aasta Gaza sõja kohta, eriti seoses Hamasi poliitilise haru selle eest vastutavaks pidamisega“.

196 Kuivõrd see etteheide seondub küsimusega, kas relvastatud konflikti raames ilmnenud faktilise asjaolu saab kvalifitseerida terroristlikuks, mitte küsimusega, kas asjaomane faktiline asjaolu ilmnes või mitte ning kas hagejat saab pidada selle eest vastutavaks, siis analüüsitakse seda allpool kolmanda väite raames.

197 Vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 nimetatud kahte 2014. aasta faktilist asjaolu ei ole konkreetselt ja üksikasjalikult vaidlustatud.

198 Eelnevast tuleneb, et 2014.-2016. aastal ilmnenud kuuest faktilisest asjaolust on vaid 2014. aasta augusti ja novembri faktilisi asjaolusid kehtivalt arvustatud.

199 Esitatud etteheited jäävad sellegipoolest edutuks, sest hageja ei ole ülejäänud nelja faktilist asjaolu, see tähendab vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 nimetatud 2014. aasta faktilisi asjaolusid ja B lisa punktis 17 kümnendana nimetatud 7. juuli 2014. aasta faktilist asjaolu ja kolmeteistkümnendana nimetatud 2016. aasta aprilli faktilist asjaolu kehtivalt arvustanud ning need on igal juhul piisavad tema nime vaidlusalustesse loeteludesse edasi jätmise õigustamiseks.

200 Ilma et see mõjutaks eespool punktis 196 toodud argumentide analüüsimisel tehtavat järeldust, tuleb teine väide seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, et on tehtud hindamisviga seoses küsimusega, kas hageja on terroristlik organisatsioon

201 Hageja on seisukohal, et nõukogu tegi vaidlustatud akte vastu võttes hindamisvea, kui ta kvalifitseeris vaidlustatud aktide põhjendustes nimetatud faktilised asjaolud terroriaktideks ning hageja terroristlikuks organisatsiooniks.

202 Hageja argumentidest ilmneb, et need etteheited käivad nii nende pädevate asutuste otsuste aluseks olevate faktiliste asjaolude kohta, millest tulenevalt hageja nimi kanti rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse, kui ka faktiliste asjaolude kohta, mis õigustavad tema nime nendesse loeteludesse edasi jätmist ja mida on nimetatud vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17.

203 Sellele väitele vastamiseks tuleb kõigepealt lahutada üksteisest need kaks faktiliste asjaolude kategooriat.

Nende pädevate asutuste otsuste aluseks olevad faktilised asjaolud, millest alusel kanti hageja nimi rahaliste vahendite külmutamise loeteludesse

204 Esimesele väitele antud vastusest tulenevalt peab kolmanda väite esimest osa analüüsima vaid niivõrd, kuivõrd see puudutab Home Secretary otsuse aluseks olevaid faktilisi asjaolusid.

205 Nende faktiliste asjaoludega seoses tuleb märkida, et vastates kuuenda väite esimesele osale, sai eespool punktis 133 otsustatud, et nõukogul ei olnud kohustust neid ära nimetada vaidlustatud aktide põhjendustes.

206 Seega ei saa sellelt institutsioonilt nõuda, et ta kontrolliks riigisisese asutuse poolt neile faktilistele asjaoludele antud kvalifikatsiooni ja annaks vaidlustatud aktides aru selle kvalifikatsiooni tulemustest.

207 See kehtib seda enam, et Home Secretary otsuse on teinud liikmesriik, kelle ja nõukogu vahel on ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikega 4 ja määruse nr 2580/2001 artikli 2 lõikega 3 seatud sisse eriline koostöövorm, millest tuleneb asjaomasele institutsioonile kohustus tugineda võimalikult ulatuslikult pädeva riigisisese asutuse hinnangule (23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 133, ja 4. detsembri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-284/08, EU:T:2008:550, punkt 53).

208 Seega jäävad edutuks etteheited, mille hageja esitas faktiliste asjaolude kohta, mis on Home Secretary otsuse aluseks.

Faktilised asjaolud, millele nõukogu tugines hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse edasi jätmiseks ja mida on nimetatud vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17

209 Nõukogu kvalifitseeris vaidlustatud aktide põhjendustes esiteks A lisa punktis 15 nimetatud faktilised asjaolud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 punkti iii alapunktide a, d, f, g ja i tähenduses terroriaktideks, millega taotletakse ühise seisukoha artikli 1 lõike 3 punktides i ja ii nimetatud eesmärke, ning teiseks B lisa punktis 17 nimetatud faktilised asjaolud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 punkti iii alapunktide a, b, c ja f tähenduses terroriaktideks, millega taotletakse ühise seisukoha artikli 1 lõike 3 punktides i ja ii nimetatud eesmärke.

210 Hageja väidab, et nõukogu tegi vea, kui ta kvalifitseeris asjaomased faktilised asjaolud terroriaktidena. Esiteks oleks asjaolu, et kõik kõnealused teod pandi toime okupatsioonisõja raames, mida Iisrael pidas Palestiinas, pidanud tema väitel tingima selle, et nõukogu ei kasuta temaga seoses sellist kvalifikatsiooni. Järgmiseks olevat nende faktiliste asjaoludega – eeldusel, et need on tõendatud – seonduvad teod pandud toime palestiina rahva vabastamiseks, mitte nõukogu viidatud eesmärkidel, mida on nimetatud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 punktides i, ii ja iii.

211 Nende argumentidega väidab hageja, et nõukogu oleks pidanud vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktiliste asjaolude kvalifitseerimisel võtma arvesse asjaolu, et Iisraeli ja Palestiina vaheline konflikt kuulub relvastatud konflikte reguleeriva õiguse kohaldamisalasse ning et asjaomaste tegude eesmärk oli palestiina rahva vabastamine.

212 Sellega seoses tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei välista rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses relvastatud konflikti toimumine selle käigus toime pandud võimalikele terroriaktidele selliste terrorismivastaste liidu õigusnormide kohaldamist nagu ühine

seisukoht 2001/931 ja määrus nr 2580/2001 (16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 57; vt selle kohta ka 14. märtsi 2017. aasta kohtuotsus A jt, C-158/14, EU:C:2017:202, punktid 95–98).

213 Esiteks ei tee ühine seisukoht 2001/931 nimelt oma kohaldamisala osas mingit vahet selle alusel, kas asjaomane tegu on toime pandud rahvusvahelise humanitaarõiguse tähenduses relvastatud konflikti käigus või mitte. Teiseks on liidu ja selle liikmesriikide eesmärk kõnealuse ühise seisukoha raames võidelda terrorismiga, olenemata selle avaldumise vormist ja vastavalt kehtivatele rahvusvahelise õiguse eesmärkidele (16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 58).

214 Sellega seoses tuleb märkida, et nõukogu võttis selleks, et rakendada liidu tasandil ÜRO Julgeolekunõukogu resolutsiooni 1373 (2001) (vt eespool punkt 1), mis „kinnitab vajadust võidelda kooskõlas San Franciscos 26. juunil 1945 allkirjastatud ÜRO põhikirjaga kõigi vahenditega terroriaktidest rahvusvahelisele rahule ja julgeolekule tulenevate ohtudega“ [siin ja edaspidi on viidatud resolutsiooni tsiteeritud mitteametlikus tõlkes] ning „palub liikmesriikidel teha panus rahvusvahelisse koostöösse, võttes täiendavad meetmed, et oma territooriumil kõigi õiguspäraste vahenditega ennetada ja karistada mis tahes terroriaktide rahastamist ja ettevalmistamist“, vastu ühise seisukoha 2001/931 (vt ühise seisukoha põhjendused 5–7) ning seejärel vastavalt nimetatud ühisele seisukohale määruse nr 2580/2001 (vt määruse põhjendused 3, 5 ja 6) (16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 59).

215 Seda seisukohta ei mõjuta alljärgnevalt toodud argumendid.

216 Esiteks väidab hageja vastu, et 14. märtsi 2017. aasta kohtuotsuses A jt (C-158/14, EU:C:2017:202, punkt 87) ei teinud Euroopa Kohus otsust seoses juhtumiga, kus relvastatud konflikt tulenes enesemääramisõigusest, mis kujutab endast tavaõiguse põhimõtet. Sellise rahvusliku vabadusliikumise nagu Hamas või Hamas-Izz al-Din al-Quassem, kes seisavad vastu Palestiina territooriumi õigusvastasele okupatsioonile Iisraeli riigi poolt, tegevuse terroriaktidena kvalifitseerimine riivab tema sõnul seda põhimõtet.

217 Sellega seoses tuleb märkida, et nagu hageja täheldas, asus Euroopa Kohus 21. detsembri 2016. aasta otsuses nõukogu *vs.* Front Polisario (C-104/16 P, EU:2016:973, punkt 88) seisukohale, et tavaõiguse enesemääramispõhimõte, millele on viidatud eeskätt ÜRO põhikirja artiklis 1, on rahvusvahelise õiguse põhimõte, mida kohaldatakse kõigi mitteautonoomsete territooriumide suhtes ja kõigi rahvaste suhtes, kes ei ole veel saavutanud iseseisvust.

218 Võtmata seisukohta selle põhimõtte kohaldamise kohta käesolevas kohtuasjas tuleb märkida, et see põhimõte ei tähenda, et teatav rahvas või teatava territooriumi elanikud võivad enesemääramisõiguse teostamiseks kasutada vahendeid, mis kuuluvaid ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõike 3 kohaldamisalasse.

219 Nimelt tuleb vahet teha esiteks eesmärgil, mida soovib saavutada teatav rahvas või teatava territooriumi elanikud, ja teiseks sellel, mida nad selle eesmärgi saavutamiseks teevad.

220 Ent nagu sai juba märgitud eespool punktides 212–214, kohaldatakse liidus terrorismivastaseks võitluseks võetud eeskirju kõigi terrorismi avaldumise vormide suhtes sõltumata konflikti eesmärgist, kui tegemist on tegevusega, mis vastab neis eeskirjades kehtestatud tingimustele ja nõuetele.

221 Teiseks eitab hageja islamiriigi loomise tahet, mida nõukogu olevat tema puhul eeldanud vaidlustatud aktide põhjendustes ja mis väidetavalt õigustas tema nime kandmist vaidlusalustesse loeteludesse.

222 On tõsi, et vaidlustatud aktide põhjenduste alguses märgib nõukogu järgmist:

„Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamas) on rühmitus, mille eesmärk on lõpetada Iisraeli okupatsioon Palestiinas ja luua islamiriik.“ [mitteametlik tõlge]

223 Ent vaidlustatud aktide põhjenduste terviktekstist nähtub, et see väide ei ole hageja vaidlusalustesse loeteludesse kandmise või nendesse uuesti kandmise alus.

224 Nagu nähtub eespool läbi viidud esimese, teise ja kuuenda väite analüüsist, on hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse kandmise alus Home Secretary otsus ja tema nime nendesse uuesti kandmise alus selle otsuse jõusse jäämine ning vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktilised asjaolud teise väite analüüsi raames kirjeldatud piirides.

225 Kõigis vaidlustatud aktides on lause, millele hageja tugineb, mõeldud üksnes konteksti kirjeldamiseks, ja selle ekslikkus – kui see leiab tõendust – ei saa kaasa tuua nende aktide tühistamist.

226 Neil põhjustel tuleb kolmas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide, et on rikutud sekkumatuse põhimõtet

227 Hageja väidab, et kui nõukogu võttis vastu vaidlustatud aktid, rikkus ta sekkumatuse põhimõtet, mis tuleneb ÜRO põhikirja punktist 2 ning kujutab endast *jus cogens*'i põhimõtet, mis johtub riikide suveräänsest võrdsusest rahvusvahelises õiguses. See põhimõte keelab tema sõnul käsitada riiki või valitsust terroristliku üksusena.

228 Hageja aga väidab, et ta ei ole lihtne valitsuseväline organisatsioon ja ammugi mitte mitteametlik liikumine, vaid hoopis õiguspärane poliitiline liikumine, mis võitis valimised Palestiinas ning moodustab Palestiina valitsuse südamiku. Kuivõrd Hamasile on usaldatud ülesanded, mis lähevad kaugemale tavalise poliitilise partei ülesannetest, siis võib tema tegevuse Gazas tema sõnul samastada riigivõimu teostamisega ning seda ei saa seetõttu hukka mõista terrorismivastaste meetmete seisukohast. Nende isikute ja üksuste hulgas, kelle nimed on kantud vaidlusalustesse loeteludesse, on hageja enda sõnul ainus, kes on sellises olukorras.

229 Sellega seoses tuleb märkida, et sekkumatuse põhimõte, mis on rahvusvahelise tavaõiguse põhimõte ja mida nimetatakse ka mittevahelesegamise põhimõtteks, toob mängu iga suveräänse riigi õiguse ajada oma asju välise sekkumiseta ja see kaasneb riikide suveräänse võrdsuse põhimõttega.

230 Nagu märkis nõukogu, on see rahvusvahelise õiguse põhimõte mõeldud sõltumatute riikide, mitte rühmituste või liikumiste toetuseks (vt 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus LTTE *vs.* nõukogu, T-208/11 ja T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 69 ja seal viidatud kohtupraktika).

231 Kuivõrd Hamasi puhul ei ole tegemist ei riigi ega riigi valitsusega, siis ei saa ta sekkumatuse põhimõttele tugineda.

232 Neljas väide tuleb seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Viies väide, et olukorra muutumist aja möödumise tõttu ei võetud piisavalt arvesse

233 Hageja heidab nõukogule ette, et viimane ei viinud ühise seisukoha 2001/931 artikli 1 lõikes 6 ette nähtud läbivaatamist mitmel põhjusel läbi nõuetekohaselt.

234 Esiteks olevat nõukogu piirdunud hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse edasi jätmiseks väitega, et riigisisesed otsused olid endiselt jõus, ning vaidlusaluste aktide põhjenduste B lisa punktis 17 rea faktiliste asjaolude nimetamisega, ilma et ta oleks kontrollinud, kas tema välismaise terroristliku organisatsioonina määratlemise jõusse jätmine 27. juulil 2012. aastal läbivaatamise tulemusel tehtud Ameerika otsusega põhines arvestatavatel ja usaldusväärsetel tõenditel või vihjetel ning kas need faktilised asjaolud tuli kvalifitseerida terroristlikena ühise seisukoha 2001/931 tähenduses.

235 Igal juhul olevat 27. juulil 2012. aastal läbivaatamise tulemusel tehtud Ameerika otsus liiga ammune, et õigustada hageja nime edasi jätmist vaidlusalustesse loeteludesse, ja seda iganemist ei saa tema sõnul korvata Ühendkuningriigi 2016. aasta septembri otsus, mis on tehtud vaid Hamas-Izz al-Din al-Quassemi kohta.

236 Selle kohta tuleb märkida, et nagu nähtub eespool punktidest 138-144 ja 161-163, põhineb hageja uuesti kandmine vaidlusalustesse loeteludesse asjaolul, et Home Secretary otsus jäeti jõusse, ning teise väite analüüsi raames kirjeldatud piires faktilistel asjaoludel, mida on nimetatud vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17.

237 Niivõrd, kuivõrd hageja poolt käesoleva väite raames esitatud etteheited seonduvad 27. juulil 2012. aastal läbivaatamise tulemusel tehtud Ameerika otsusega, jäävad need tulemusetuks, sest see otsus ei ole tema nime vaidlusalustesse loeteludesse edasi jätmise õiguslik alus.

238 Teiseks väidab hageja, et Hamasi või Hamas-Izz al-Din al-Quassemi ei saa pidada vastutavaks 2014.-2016. aastal ilmnenud faktiliste asjaolude eest.

239 Kuivõrd seda etteheidet analüüsiti juba teise väite raames, siis palutakse siinkohal vaadata eespool punkti 176.

240 Kolmandaks heidab hageja nõukogule ette seda, et ta ei võtnud arvesse ühtegi kergendavat asjaolu. Ta rõhutab siinkohal esiteks, et 2017. aastal avaldatud Hamasi põhikirja kohaselt on tema tegevuse aluseks enesemääramispõhimõte ja et selles põhikirjas nõustutakse pidama kinni 1967. aastal Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni plaanis ette nähtud piirdest, ning teiseks, et vaatlejate sõnul on vägivallaaktide toimepanijateks alates 2014. aastast isoleeritud isikud, samas kui Hamas-Izz al-Din al-Quassem peab kinni relvarahust.

241 Sellega seoses on oluline juhtida tähelepanu sellele, et hageja ei võtnud pärast 30. novembri 2017. aasta ning 22. märtsi 2018. aasta kirja vaatamata nõukogu üleskutsele selle institutsiooniga ühendust, et tugineda kõnealustele kergendavatele asjaoludele. Neil tingimustel ei saa sellele institutsioonile ette heita, et ta ei võtnud neid asjaolusid arvesse vaidlustatud aktide põhjendustes.

242 Igal juhul nähtub teise väite analüüsist, et hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse uuesti kandmise õiguslikult piisav alus on Home Secretary otsuse jõusse jätmine ning vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktilised asjaolud selle väite analüüsi raames kirjeldatud piirides.

243 Viies väide tuleb seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Seitsmes väide, et on rikutud kaitseõiguste tagamise põhimõtet ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele

244 Seitsmes väide koosneb kahest osast.

Seitsmenda väite esimene osa

245 Oma seitsmenda väite esimeses osas väidab hageja, et kui nõukogu tugineb kolmanda riigi asutuse tehtud riigisisestele otsustele, peab ta kontrollima, kas konkreetsel juhul tagati menetlusõigused selle riigisisese menetluse raames, mille tulemusel asjaomased meetmed vastu võeti, ning Üldkohus peab kontrollima, kas see kontroll viidi läbi.

246 Hageja on seisukohal, et käesoleval juhul ei taganud Ameerika asutused tema menetlusõigusi. Nimelt ei olevat ta saanud mingisugust teavet tema suhtes Ameerika Ühendriikides tehtud otsuse kohta, samas kui teda oleks olnud täiesti võimalik teavitada, sest tal on üldteada aadress Damaskuses (Süüria) ja Gazas. Seetõttu ei olevat ta saanud esitada oma seisukohti ega teostada oma kaebeõigust. Ehkki Ameerika õigusnormides on ette nähtud õiguskaitsevahend, riivas teatamata jätmine ja põhjendamatus hageja sõnul tema õigust tõhusale kohtulikule kaitsele. Nõukogu peaks tõendama vähemalt seda, et Ameerika Ühendriikide valitsus püüdis hagejat teavitada, ent see katse luhtus.

247 Võttes arvesse esiteks seda, et vastuseks esimesele väitele leidis Üldkohus, et Ameerika otsused ei saa olla kehtivalt hageja vaidlusalustesse loeteludesse kandmise aluseks, ning teiseks seda, et tema nime uuesti nendesse loeteludesse kandmise aluseks on Home Secretary otsuse jõusse jätmine ning vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktilised asjaolud (vt punktid 138–144 ja 161–163), mitte otsused, kust need faktilised asjaolud pärinevad, siis ei saa seitsmenda väite esimesele osale edukalt tugineda.

Seitsmenda väite teine osa

248 Seitsmenda väite teises osas kinnitab hageja, et selle menetluse raames, mille tulemusena võeti vastu vaidlustatud aktid, rikkus nõukogu kaitseõiguste tagamise põhimõtet kolmel põhjusel.

249 Esiteks heidab hageja nõukogule ette, et viimane ei edastanud talle arvestatavaid tõendeid ja vihjeid, millel põhinesid Ameerika otsused, et ta saaks esitada nende kohta oma seisukohad.

250 Kuivõrd Üldkohus leidis esimest väidet analüüsides, et Ameerika otsused ei saa olla kehtivalt hageja vaidlusalustesse loeteludesse kandmise aluseks ning et lisaks on tema nime nendesse loeteludesse uuesti kandmise aluseks Home Secretary otsuse jõusse jätmine ning vaidlustatud aktide põhjenduste A lisa punktis 15 ja B lisa punktis 17 nimetatud faktilised asjaolud (vt eespool punktid 138-144 ja 161-163), mitte otsused, kust need faktilised asjaolud pärinevad, siis tuleb see argument edutuna tagasi lükata.

251 Teiseks heidab hageja nõukogule ette seda, et viimane ei edastanud talle enne vaidlusaluste aktide vastuvõtmist teavet ja tõendeid faktiliste asjaolude kohta, mis ei pärinenud riigisisestest otsustest, ning et nõukogu ei kuulanud teda seoses sellise teabe ja selliste tõenditega ära. Ta leiab samuti, et nõukogu oleks pidanud oma 30. novembri 2017. aasta kirjas täpsustama, et tal on õigus neid nõukogult nõuda.

252 Sellega seoses tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt on nõukogu kohustatud võimaldama tutvuda kõigi asjaomast meedet puudutavate mittekonfidentsiaalsete haldusdokumentidega üksnes juhul, kui huvitatud isik seda taotleb (vt selle kohta 16. novembri 2011. aasta kohtuotsus Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, C-548/09 P, EU:C:2011:735, punkt 92; 15. novembri 2012. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 87, ning 28. juuli 2016. aasta kohtuotsus Tomana jt *vs.* nõukogu ja komisjon, C-330/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:601, punkt 66 ja seal viidatud kohtupraktika).

253 Käesolevas kohtuasjas hageja aga sellist taotlust ei esitanud.

254 Seoses asjaoluga, et 30. novembri 2017. aasta kirjas ei olnud sõnaselgelt viidatud hageja võimalusele taotleda nõukogult teavet ja tõendeid nende faktiliste asjaolude kohta, mis ei pärinenud riigisisestest otsustest, siis tuleb märkida, et selles kirjas oli toodud ära aadress, kuhu hageja võis saata oma seisukohad seoses nõukogu kavatsusega jätta tema nimi edasi 2018. aasta märtsi vaidlusalustesse loeteludesse. On ilmselge, et ta oleks võinud kasutada seda aadressi, et taotleda kõnealust teavet ja tõendeid; seda ta aga ei teinud.

255 Neil tingimustel ei saa 2018. aasta märtsi akte tühistada põhjusel, et nõukogu ei edastanud väidetavalt teavet ja tõendeid faktiliste asjaolude kohta, mis ei pärinenud riigisisestest otsustest.

256 Kolmandaks on hageja seisukohal, et 22. märtsi ja 31. juuli 2018. aasta kiri, mis sisaldasid vaidlustatud aktide põhjendusi, oleks tulnud saata talle, mitte tema nõustajale, võttes arvesse seda, et tal oli üldteada aadress Damaskuses ja Dohas (Katar).

257 Selles küsimuses tuleb märkida, et kohustus teha isikutele ja üksustele, kelle vastu võetakse piiravad meetmed, individuaalselt teatavaks konkreetsed ja täpsed põhjendused on mõeldud peamiselt täiendama *Euroopa Liidu Teatajas* avaldatud teadet, kusjuures see viimane teatab asjaomastele isikutele või üksustele, et nende suhtes on võetud piiravad meetmed, ja kutsub neid üles taotlema nende meetmete põhjendusi, andes täpse aadressi, kuhu vastava taotluse saab saata. Asjaomastele isikutele ja üksustele individuaalselt teatavaks tegemine ei ole seega ainus meetod, mida kasutatakse nende teavitamiseks nende suhtes võetud meetmetest (14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Hamas *vs.* nõukogu, T-400/10 RENV, edasi kaevatud, EU:T:2018:966, punkt 175).

258 Lisaks ilmneb kohtupraktikast, et kohustust teha piiravate meetmete põhjendused individuaalselt teatavaks ei ole alati, vaid ainult siis, kui see on võimalik (vt selle kohta 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Hamas *vs.* nõukogu, T-400/10 RENV, edasi kaevatud, EU:T:2018:966, punkt 176 ja seal viidatud kohtupraktika).

259 Käesoleval juhul on isegi käesoleva menetluse raames hageja aadress teadmata, sest ainsad andmed, mis hageja Üldkohtule andis, on linna ja riigi nimi (Doha Kataris ja Gaza) (vt selle kohta 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Hamas *vs.* nõukogu, T-400/10 RENV, edasi kaevatud, EU:T:2018:966, punkt 177).

260 Seega võis nõukogu lisaks 22. märtsil ja 31. juulil 2018 teate avaldamisele saata vaidlustatud aktide põhjendused hageja advokaadile.

261 Eespool toodud kõiki asjaolusid arvestades tuleb seitsmes väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kaheksas väide, et „põhjendused on tõestamata“

262 Vastates ühele küsimusele, mille Üldkohus esitas talle menetlust korraldava meetme raames 1. märtsil 2019, esitas hageja 19. märtsil 2019 kaheksanda väite, et „põhjendused on tõestamata“.

263 Hageja märgib, et vaidlustatud aktide põhjendustele, mille nõukogu edastas tema advokaadile 22. märtsi ja 31. juuli 2018. aasta kirjaga, ei olnud alla kirjutanud selle institutsiooni eesistuja, millest tulenevalt need ei olnud tõestatud vastuolus nõudega, mille näeb ette 1. detsembri 2009. aasta otsusega 2009/937/EL (ELT 2009, L 325, lk 35) vastu võetud nõukogu kodukorra artikkel 15.

264 Hageja väidab, et sellise tõestamise puudumisel ei saa ta olla kindel, et talle edastatud põhjendused vastavad nõukogu poolt vastuvõetutele.

265 Nõukogu ei esita küll vastuvõetamatuse vastuväidet, ent märgib oma märkustes kaheksanda väite kohta, et hageja esitas selle väite alles vastuses ühele Üldkohtu küsimusele, ilma et ta oleks seda tõstatanud hagiavalduses ega isegi mitte muutmisavalduses.

266 Sellega seoses tuleb meenutada, et vastavalt kodukorra artiklile 84 ei või menetluse käigus esitada uusi väiteid, kui need ei tugine faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus.

267 Käesolevas kohtuasjas esitas hageja kaheksanda väite siis, kui ta vastas ühele küsimusele, mille Üldkohus esitas menetlust korraldava meetme raames, samas kui ta oleks võinud selle esitada juba hagiavalduses. Seega tuleb see väide lugeda vastuvõetamatuks.

268 Üldkohus võib siiski mis tahes ajal omal algatusel ja pärast poolte ärakuulamist teha otsuse avalikul huvil põhineva väite kohta (vt selle kohta 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Chronopost ja La Poste *vs.* UFEX jt, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punktid 48 ja 49 ning seal viidatud kohtupraktika).

269 Kuivõrd tõestamata jätmine kujutab endast olulise menetlusnormi rikkumist ELTL artikli 263 tähenduses (vt selle kohta 15. juuni 1994. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* BASF jt, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 76), siis põhineb kaheksas väide avalikul huvil (vt selle kohta 2. aprilli 1998. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 67, ning 30. märtsi 2000. aasta kohtuotsus VBA *vs.* Florimex jt, C-265/97 P, EU:C:2000:170, punkt 114), mistõttu seda tuleb analüüsida.

270 Sisulisest küljest tuleb märkida, et ELTL artikli 297 lõike 2 esimeses lõigus on sätestatud:

„Muudele kui seadusandlikele aktidele, mis on vastu võetud määruste, direktiivide või otsuste vormis, juhul kui viimastes ei ole adressaati märgitud, kirjutab alla need vastu võtnud institutsiooni president või eesistuja."

271 Lisaks on nõukogu kodukorra artiklis 15 ette nähtud, et:

„Nõukogu õigusaktide […] teksti allkirjastavad vastuvõtmise ajal ametis olev eesistuja ja peasekretär. Peasekretär võib delegeerida oma allkirjaõiguse peasekretariaadi peadirektoritele."

272 15. juuni 1994. aasta kohtuotsuses komisjon *vs.* BASF jt (C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 75), millele hageja viitab, otsustas Euroopa Kohus seoses ühe Euroopa Komisjoni poolt vastu võetud otsusega, et selle institutsiooni kodukorras ette nähtud tõestamise eesmärk on tagada õiguskindlus, kivistades autentsetes keeltes kolleegiumi poolt vastu võetud teksti.

273 Euroopa Kohtu sõnul võimaldab komisjoni kodukorras ette nähtud tõestamine vaidlustamise korral kontrollida, kas teatavaks tehtud või avaldatud tekst vastab täiuslikult selle institutsiooni vastu võetud tekstile ja seeläbi selle autori tahtele (15. juuni 1994. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* BASF jt, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 75).

274 Sellest järeldub Euroopa Kohtu arvates, et tõestamine, mida komisjoni kodukord nõuab, kujutab endast ELTL artikli 263 tähenduses olulist menetlusnormi, mille rikkumine võib anda alust esitada tühistamishagi (15. juuni 1994. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* BASF jt, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 76).

275 Need reeglid, mis on kindlaks määratud 15. juuni 1994. aasta kohtuotsuses komisjon *vs.* BASF jt (C-137/92 P, EU:C:1994:247, punktid 75 ja 76) komisjoni aktide puhul, tuleb kanda üle nõukogu aktidele.

276 Õiguskindluse põhimõte nõuab – nagu komisjoni aktide puhul –, et kolmandate isikute käsutuses oleks vahend, mis võimaldab kontrollida, kas avaldatud või teatavaks tehtud nõukogu aktid vastavad vastuvõetud aktidele.

277 See on nii isegi hoolimata sellest, et erinevalt komisjonist ei ole nõukogu puhul tegemist kolleegiumiga. Nimelt tugines Euroopa Kohus 15. juuni 1994. aasta kohtuotsuses komisjon *vs*. BASF jt (C-137/92 P, EU:C:1994:247) aktide tõestamise kohustuse õigustamiseks eelkõige vajadusele tagada õiguskindlus nii, et vaidlustamise korral oleks võimalik kontrollida, kas teatavaks tehtud või avaldatud tekst vastab täiuslikult tekstile, mille institutsioon vastu võttis. Õiguskindlus on aga õiguse üldpõhimõte, mida kohaldatakse kõikide institutsioonide suhtes, eelkõige siis, kui nad annavad – nagu käsitletaval juhul – akte, mis mõjutavad juriidiliste või füüsiliste isikute õiguslikku olukorda.

278 Käsitletaval juhul on teada, et vaidlustatud aktide põhjendustel, mis hagejale edastati, ei ole allkirja, vaid need on ilma pealdiseta lehele trükitud dokumendid, millel ei ole mingit märget, isegi mitte kuupäeva, mis võimaldaks tuvastada, et tegemist on nõukogu aktidega, ja kindlaks teha, millal need aktid anti.

279 Nõukogu edastas koos oma märkustega kaheksanda väite kohta Üldkohtule vaidlustatud aktid, millel on kuupäev ning nõukogu eesistuja ja peasekretäri allkirjad.

280 Tuleb siiski tuvastada, et need aktid ei sisalda põhjendusi, mis õigustavad nende vastuvõtmist.

281 Ent ELTL artikli 296 kohaselt peavad nõukogu võetud aktid olema põhjendatud, sest see säte nõuab kooskõlas väljakujunenud kohtupraktikaga, et asjaomane institutsioon esitataks aktide vastuvõtmise põhjused, et huvitatud isikul oleks võimalik mõista, miks meetmed võeti, ja pädeval kohtul oleks võimalik teostada kontrolli (vt selle kohta 15. novembri 2012. aasta kohtuotsus nõukogu *vs*. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

282 Akti resolutsiooni on võimalik mõista ja selle ulatust hinnata ainult põhjenduste põhjal. Et resolutsioon ja põhjendused moodustavad lahutamatu terviku (15. juuni 1994. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. BASF jt, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 67, ning 18. jaanuari 2005. aasta kohtuotsus Confédération Nationale du Crédit Mutuel *vs*. komisjon, T-93/02, EU:T:2005:11, punkt 124), ei saa akti põhjenduste ja resolutsiooni vahel kuidagi vahet teha seoses akti tõestamist nõudvate sätete kohaldamisega. Kui – nagu käesolevas kohtuasjas – akt ja selle põhjendused sisalduvad eraldi dokumentides, tuleb mõlemad tõestada, nagu nõuavad kõnealused sätted, ilma et ühe dokumendi allkirjastatus saaks anda alust ümberlükatavale või ümberlükkamatule eeldusele, et ka teine dokument on tõestatud.

283 Nagu nõukogu ka ise möönab oma märkuste kaheksanda väite kohta punktis 29, on tema aktide allkirjastamise nõue oluline menetlusnorm. Kuivõrd käesolevas kohtuasjas ei ole seda nõuet täidetud, tuleb vaidlustatud aktid seega tühistada.

284 Nõukogu vaidleb sellele analüüsile vastu.

285 Esiteks väidab nõukogu, et kohtupraktika kohustab teda eraldama ühise seisukoha 2001/931 raames põhjendused aktidest endist. Mis puudutab nõukogu võetud piiravaid meetmeid, siis praegune olukord – kus aktid on allkirjastatud, kuid põhjendused mitte – tuleneb seega kohtupraktikast endast, mistõttu ei saa seda talle ette heita ja akte ei saa seega tühistada.

286 Selles küsimuses tuleb märkida, et ELTL artikli 296 teise lõigu järgi peavad kõik aktid olema põhjendatud ning et nagu märgitud eespool punktis 282, moodustavad otsuse resolutsioon ja põhjendused lahutamatu terviku.

287 On küll tõsi, et arvestades, et asjaomastele isikutele ja üksustele tehtavate etteheidete üksikasjalik avaldamine võib minna vastuollu ülekaalukast üldisest huvist tulenevate kaalutlustega ja kahjustada nende õiguspäraseid huve, on mööndud, et piisab rahaliste vahendite külmutamise meetmete resolutsiooni ja üldiste põhjenduste avaldamisest *Euroopa Liidu Teatajas*, kusjuures asjaomase otsuse spetsiifilised ja konkreetsed põhjendused tuleb ametlikult vormistada ja need tuleb huvitatud isikutele teatavaks teha mis tahes muude kohaste vahendite kaudu (vt selle kohta 12. detsembri 2006. aasta kohtuotsus Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran *vs.* nõukogu, T-228/02, EU:T:2006:384, punkt 147).

288 Eelnevat aktsepteeritakse siiski ainult seoses aktide avaldamise, mitte nende aktide endiga, mistõttu see ei mõjuta ELTL artikli 297 lõike 2 esimeses lõigus ja nõukogu kodukorra artiklis 15 ette nähtud kohustust aktid allkirjastada.

289 Teiseks väidab nõukogu, et vaidlustatud aktid ja nende aluseks olevad põhjendused võtsid ühel ajal vastu liikmesriigid sellise range kirjaliku menetluse tulemusel, nagu on ette nähtud kodukorra artikli 12 lõikes 1.

290 Esiteks olevat nõukogu pädev töörühm, see tähendab terrorismivastaste piiravate meetmete töörühm (COMET) arutanud hageja võimalikku uuesti loetellu kandmist olemasolevate põhjenduste alusel ning asunud seisukohale, et ei olnud mingit uut teavet, mis oleks rääkinud tema nime loeteludest kustutamise kasuks. Sellest lähtuvalt olevat COMET vormistanud lõplikult kõigi asjaomaste üksuste ja isikute kohta käivad põhjendused.

291 Teiseks olevat liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrge esindaja esitanud vastavalt 5. märtsil ja 3. juulil 2018 oma ettepanekud vaidlustatud aktide vastuvõtmiseks. 8. märtsil ja 5. juulil 2018 vaatas need ettepanekud läbi üks nõukogu töörühm, see tähendab välissuhete nõunike töörühm (RELEX), kes vormistas lõplikult eelnõude teksti.

292 Kolmandaks olevat nõukogu peasekretariaat koostanud ühe teate alaliste esindajate komitee (Coreper) ja nõukogu jaoks, milles esitleti kõiki dokumente, mis tuli vastu võtta. Selle alusel olevat nõukogu peasekretariaat algatanud seejärel kirjalikud menetlused kooskõlas nõukogu kodukorra artikli 12 lõikega 1. Dokumentides, millega kõnealused kirjalikud menetlused algatati, olevat üksikasjalikult ära toodud dokumendid, mida need menetlused hõlmasid, ja nende dokumentide hulgas olevat olnud nii vaidlustatud aktide eelnõud kui ka nende aktide põhjenduste eelnõud. Kõik liikmesriikide delegatsioonid olevat väljendanud oma nõusolekut nende eelnõudega.

293 Nende menetluste järgimisest ja dokumentidest, mis nende tulemusel vastu võeti, nähtub nõukogu sõnul selgelt, et nõukogu võttis vastu vaidlustatud aktid, sealhulgas põhjendused, ning et need vastavad tema tahtele.

294 Esitatud argumendiga ei saa nõustuda.

295 Sellega seoses tuleb märkida, et nõukogu aktide nõukogu eesistuja ja peasekretäri poolt allkirjastamise nõude, mis on ette nähtud ELTL artikli 297 lõike 2 esimeses lõigus ja nõukogu kodukorra artiklis 15, eesmärgiks on eeskätt võimaldada kolmandatel isikutel veenduda, et neile teatavaks tehtud aktid on tõepoolest vastu võtnud nimetatud institutsioon.

296 Teisisõnu võib nõukogu aktide tõestamist käsitada käegakatsutava tõendina selle kohta, et institutsiooni eesistuja ja peasekretäri kinnitavad, et asjaomased aktid võttis tõepoolest vastu nõukogu.

297 Seda formaalsust ei saa asendada nõukogus asjaomaste aktide vastuvõtmiseks läbiviidud menetluse kirjeldus. Kui alusleping ja institutsiooni kodukord nõuavad, et asjaomane institutsioon täidaks konkreetse formaalsuse, mille eesmärk on tagada kolmandatele isikutele õiguskindluse põhimõtte järgimine ja mis seisneb võetud aktide allkirjastamises, siis ei saa see institutsioon end selle formaalsuse täitmisest vabastada põhjendusel, et järgiti kodukorras ette nähtud menetlusnorme.

298 Kolmandaks väidab nõukogu, et käesoleva kohtuasja kontekst erineb selle kohtuasja kontekstist, milles tehti 15. juuni 1994. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* BASF jt, (C-137/92 P, EU:C:1994:247), mille raames vaidlustatud otsus ei vastanud komisjoni poolt vastuvõetud versioonile. Sellist asja ei saavat nõukogu aktidega juhtuda nõukogus kohaldatavate sisemenetluste tõttu ja hageja ei olevat pealegi viidanud ühelegi faktilisele asjaolule, mis näitaks, et põhjendusi oleks pärast nende vastuvõtmist muudetud.

299 Selles kohta tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt piisab olulise menetlusnormi rikkumiseks sellest, et akti ei ole tõestatud, ilma et oleks vaja tõendada ka seda, et akti puhul esineb mõni muu puudus või et tõestamata jätmine põhjustas kahju isikule, kes sellele tugineb (6. aprilli 2000. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, punkt 42, ja 6. aprilli 2000. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Solvay, C-287/95 P ja C-288/95 P, EU:C:2000:189, punkt 46).

300 Niivõrd, kuivõrd see on vajalik, tuleb tuvastada, et nõukogu ei ole menetlusdokumentides kordagi väitnud, et tal oli võimatu tõestada vaidlustatud aktide põhjendusi.

301 Kuivõrd nõukogu eesistuja ja peasekretär allkirjastasid vaidlustatud aktid, siis oli neil võimalik allkirjastada ka nende aktide põhjendused. Põhjendused tuli allkirjastada, sest vaidlustatud aktid ja nende põhjendused sisaldusid eraldi dokumentides ning põhjendused olid vaidlustatud aktide vältimatult vajalik täiendus, nagu nähtub eespool punktidest 281 ja 282.

302 Nagu sai märgitud eespool punktis 283, tunnistas nõukogu ise tema võetavate õigusaktide allkirjastamise tähtsust, kui ta kvalifitseeris vastava nõude oma vastuse Üldkohtu küsimusele punktis 29 oluliseks menetlusnormiks.

303 Lõpetuseks väidab nõukogu, et kui Üldkohus asub seisukohale, et vaidlustatud aktide puhul on rikutud vorminõudeid, ei ole selline rikkumine piisav vaidlustatud aktide tühistamiseks.

304 Ka see argument tuleb tagasi lükata. Kuivõrd nõukogu aktide nõukogu eesistuja ja peasekretäri poolt allkirjastamise nõue kujutab endast olulist menetlusnormi, siis peab selle rikkumine tooma kohtupraktika kohaselt kaasa vaidlustatud aktide tühistamise (vt selle kohta 24. juuni 2015. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* komisjon, C-263/13 P, EU:C:2015:415, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

305 Kokkuvõtteks tuleb märkida, et kuivõrd nõukogu eesistuja ja peasekretär ei allkirjastanud vaidlustatud aktide põhjendusi, mis sisaldusid eraldi dokumentides, siis tuleb kaheksanda väitega nõustuda ja tühistada vaidlustatud aktid osas, milles need puudutavad hagejat.

Kohtukulud

306 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

307 Kuna kohtuotsus on tehtud nõukogu kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt hageja nõudele välja mõista nõukogult, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (esimene koda)

otsustab:

1. **Tühistada nõukogu 21. märtsi 2018. aasta otsus (ÜVJP) 2018/475, millega ajakohastatakse loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes kohaldatakse ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP (terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta) artikleid 2, 3 ja 4, ja millega tunnistatakse kehtetuks otsus (ÜVJP) 2017/1426; nõukogu 21. märtsi 2018. aasta rakendusmäärus (EL) 2018/468, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus (EL) 2017/1420; nõukogu 30. juuli 2018. aasta otsus (ÜVJP) 2018/1084, millega ajakohastatakse loetelu isikutest, rühmitustest ja üksustest, kelle suhtes kohaldatakse ühise seisukoha 2001/931/ÜVJP (terrorismivastaste erimeetmete rakendamise kohta) artikleid 2, 3 ja 4, ning millega tunnistatakse kehtetuks otsus 2018/475, ja nõukogu 30. juuli 2018. aasta rakendusmäärus (EL) 2018/1071, millega rakendatakse määruse (EÜ) nr 2580/2001 (teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangute kohta terrorismivastaseks võitluseks) artikli 2 lõiget 3 ning tunnistatakse kehtetuks rakendusmäärus 2018/468, osas, milles need puudutavad „Hamas[i] (sealhulgas Hamas-Izz al-Din al-Quassem[i])“.**

2. **Jätta Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Hamasi kohtukulud.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 4. septembril 2019 Luxembourgis.

Allkirjad